

Junij 2008

Št.

025

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Urednica:

Špela Razpotnik

Namestnika urednice:

Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertoncelj, Katja Bizjak, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,

Andrej Mesarič, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Prelom:

Maja in Nejc

Lektoriranje:

Matilda M. Dobro, Maruša Bertoncelj

Ilustracije:

Nik Knez, Damjan Majkič, Matilda M. Dobro, Bojan Sklepič,

Marjan Kolenc, Jurij Nuvak

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vip a. d.

Novost! SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Dosegle so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana – Ministrstvo za kulturo –

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve –

Urad za mladino – Urad Vlade za komuniciranje –

Urad za enake možnosti – FIHO

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

vs **drugačni**
vs **enakopravni**

eea **norway**
grants **grants**

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

IZKLJUČUJ IN BODI IZKLJUČEN

foto: Nenad Maras

Mi, ljudje ... Na zunaj tako celi, a odnotraj razdeljeni. Na zunaj tako snažni, a odnotraj razdejani. Vselej pod grožnjo zmede – brez popolno delujočega reda. In ubogi, včasih odvečni celo samim sebi, polni nelagodja neznanega izvora, pa ne le neznanega, tudi nerazrešljivega. Zaslužnjeni s težnjo, da bi to nelagodje vendarle razrešili vsaj za hip, hitimo deliti tudi navzven, hitimo izločevati tiste, ki kršijo ali motijo naš red, vse zato, da bi bila naša zmeda manjša, red pa bi se potrdil in utrdil.

Metelkova, Rog, tako imenovane avtonomne cone, marginalni socialni centri, centri alternativne kulture, mesta, kamor so se svoj čas zatekli obrobneži, ki drugače mislijo in drugače čutijo, ki se ustaljenemu redu ne klanjajo, so mesta, kamor se zateka tudi mnogo brezdomcev v iskanju take ali drugačne različice sprejetosti in koščka ali urice doma. Vendar pa tam »zunaj«, pravzaprav ne zunaj, pač pa vselej še kako znotraj, kjer se baje ne klanjajo tako ponižno velikemu in nedvoumnemu Redu, ni vselej vse tako idilično vsesprejemajoče kot se zdi. Vas bo zbolelo, kot je od utopije obolelo mene, če vam povem, da tudi tam ni prostora za kar kogarkoli? In tudi pri nas, v dnevnem centru za brezdomce, odpovemo gostoljubnost tistemu, ki se ne drži naših pravil. Izključimo ga, da, pa čeprav obstajamo zaradi izključenih in naj bi bilo vključevanje naš način življenja. Izključimo ga seveda z dobrimi argumenti, zaradi drugih uporabnikov, zaradi sosedov, zaradi lastne varnosti. Tudi ko se je pred nedavnim zgodila notranja delitev na zaslužne in nezaslužne koriščenja streh in sten stare tovarne, je bilo dobrih razlogov na strani tistih, ki so izločili druge, »nezmožne skupnosti«, seveda na pretek. In tudi ko iz prostora na Metelkovi, ki je še ne dolgo nazaj veljal za neuradno zatočišče različnih ljudi, ki se niso nikjer drugje počutili doma, izključijo po mojem mnenju nadvse nežno in nikomur nič žalega želečo dušo, verjamem, da imajo za to nadvse dobre razloge. Verjetno jim je smrdel, blodil, preveč ali premalo govoril, preveč ali premalo ustvarjal ali pač ni imel v pravem formatu napisanega programa za svoje življenje. Ko bom naslednjič priča izločitvi, razloga sploh ne želim vedeti. Razlogi za izločitev so vsi enako slabi že zato, ker se vselej nanašajo na vrednostni sistem ali pravila tistega, ki izloča, torej močnejšega.

Mehanizme, proti katerim se v obrobnih socialnih scenah borimo, torej mehanizme izključevanja, razslojevanja, odtujenosti, elitizma in zaklepanja, očitno slej ali prej proti svojim članom uporabimo tudi sami. In verjemite mi, občutek je grenak. Toliko bolj, ker se globoko v sebi menda pa že zavedamo, da z izločitvijo nismo ničesar rešili. Ne problema izločenega, pa tudi lastnega reda in zakona na dolgi rok ne. Žalostno je za povrh tudi to, da so tisti, ki jih izločujemo, ponavadi še najmanj krivi za našo zmedo, odvečnost, ubogost ter bivanjsko nelagodje. Glavni viri problemov so drugje; »globlje ali slikoviteje rečeno: višje« (kot repajo splitski T. B. F.). Glavni viri problemov so tam, kamor roka povprečnega človeškega izločevalca ne seže – kaj šele misel.

Alternative izločanju so napornejše in ne bom se širokoustila, da jih v našem društvu redno in vsak dan prakticiramo. Lažje je pomesti, izbrisati, odrezati, zakleniti vrata, spremeniti kodo. Alternative izključevanju so naporno sobivanje in uresničevanje dialoga tam, kjer se sprva to zdi nemogoče; vse to pa potegne s sabo soočanje z grdim, smrdljivim, neurejenim, tujim in razmetanim v nas, zunaj nas in tam vmes, kjer se vršijo vzajemna srečevanja.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 KO SE SREČATA CESTA IN DOM
- 5 MOJE POTOVANJE Z MOTORJEM PO EVROPI
- 6 STALNO PREBIVALIŠČE – DOM OSEBNIH PRAVIC
- 7 SIN
- 8 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 9 GRAFITOMI
- 9 TATOO ZGODBA
- 10 O PSIHIATRIZACIJI IN INVALIDIZACIJI NARODA
- 11 IGORJU V SPOMIN
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 F-MAIL
- 17 NADoGLAS
- 18 SOL IN KOPER
- 19 SMEJOČE OČI
- 20 GOSTUJOČA KOLUMNISTKA
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 STROKOVNA EKSKURZIJA V MÜNCHEN
- 23 ŠPORTNI KRALJI
- 24 EVROPSKA ZVEZA ZA BOJ PROTI REVŠČINI
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 26 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 26 PRED 100 LETI
- 27 PISMA BRALCEV + SMS-KOMENTARNICA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

BOJAN

foto: Kraljevi M. Dobro

S slike prepoznani Bojan sem iz viharnega življenja pristal v luki Kraljev ulice, kjer sem našel rešitev za svoje osnovne življenjske potrebe. Sem 46 let na svet' in izhajam iz sestavljenih podpornikov krušnega starševstva. Starši so verjeli v zakon starih staršev ...

Moje življenjsko ustvarjalno čaranje je muziciranje, kompoziranje, v zadnjih časih pa se je s pomočjo Kraljev ulice in študentk prikazala tudi kreacija gledališke satire, kar je v meni vzpodbudilo še bolj vsestranski navdih za umetnost, in to umetnost v realnosti. V ulični glasbi sem si naredil priložnost upoštevanja z avtorsko glasbo, kar potrjujejo ljudje s svojimi izjavami in tudi otroci, ki ob moji glasbi in arhetipu ritma rajajo.

V življenju sem se spotaknil tudi ob kamen droge, vendar sem iz teh izkušenj spoznal, da ne želim samega sebe uničevati na obroke ... in toplo priporočam vsem, ki imajo s tem težave, da to vzamejo kot izkušnjo in da se imajo radi, ker sigurno kje obstaja kdo, ki jim je naklonjen in jih ima rad.

V družbi ne maram manipulacije, nastopaštva, vendar bi tudi takim osebam dal priložnost, da spoznajo svoje naravno poslanstvo. Rad skrbim sam zase in opravljam različna korektno plačana dela. To mi vedno ne znese zaradi problemov, a za to obstajajo določeni vzroki ... pa tudi smola. To se da rešiti tako, da se soočimo s potrpljenjem in nato zmagamo.

Bojan

03
KRALJI
ULICE

**RAD SKRIBIM SAM ZASE IN OPRAVLJAM
RAZLIČNA KOREKTNO PLAČANA DELA.**

NE UKVARJAM
SE Z DRUŽINO.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR
tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

KO SE SREČATA CESTA IN DOM

Pred časom je na neko sobotno jutro v dnevnem centru Kralji ulice zazvonil telefon. Ženski glas na drugi strani je ponujal sobo za eno osebo. Kmalu zatem je prišla Andreja in Maja ji je ponudila ogled sobe. Z Andrejo sva ravno izvajala individualni načrt in eden od Andrejinih ciljev je bil, da si najde sobo. Malo pred tem je Andreja dobila tudi službo. Ker smo bili na društvu zelo pozitivno presenečeni nad ponudbo mlade in pogumne gospodične, smo se odločili, da z njima naredimo intervju. Mlada gospodična, imenujmo jo Mojca, je Andreji ponudila veliko več kot le nočitev, pravzaprav se je med njima razvilo dobro prijateljstvo. Vendar sedaj Andreja odhaja na zdravljenje v komuno, Mojca pa se seli iz stanovanja, tako da se bo prijateljstvo začasno prenehalo ...

04
KRALJI
ULICE

Kdaj si začela razmišljati, da bi ponudila prenočišče brezdomni oseb?

Mojca: Že nekaj časa sem razmišljala, da bi koga povabila, ampak je res, da nisem vedela koga. Imam izkušnjo, ko sem bila en mesec brez stanovanja. Osem mesecev nazaj me je najemodajalec zafrknil glede pogodbe in morala sem se izseliti. Bila sem ful srečna, da sem imela kje prespati, ker bi se mi v nasprotnem primeru kar strgalo. Od takrat kadim. Potem pa sem pred trgovino večkrat kupila Kralje ulice in jih brala. Pomislila sem, da bi poslala SMS, da naj kdo pride, nato pa sem še klicala. Povabili so me, naj pridem koga spoznat in se odločim, koga bom vzela k sebi. V bistvu je glavni razlog torej ta, da sem bila sama brez stanovanja, zato sem se odločila ponuditi to možnost komu, ki to potrebuje.

Ali si imela kakšne pomisleke ali strahove glede na to, da si k sebi vzela brezdomno osebo?

Mojca: Brezdomci so prav tako ljudje kot vsi ostali. Ljudje smo si med sabo različni, pri brezdomcih pa je enako. Sovražim to, da ljudje na splošno dojemajo brezdomce, kot da so vsi isti.

Če tako pogledam, tudi jaz ne vem, kje bom čez tri ali pet let. Sploh si ne upam narediti načrta, ker nikoli ne vem, kako se bodo stvari obrnile. Upam, da se bom znašla.

Kaj pa ti, Andreja, kako se ti je zgodilo to, da si dobila sobo?

Andreja: Jaz pa sem bila ob pravem času na pravem mestu. Bila je deževna sobota. Prišla sem na Kralje ulice in Maja mi je povedala, da je klicala neka ženska zaradi proste sobe. Vprašala me je, če bi si jo hotela pogledati. Seveda sem bila zelo srečna, kot da se mi je odprlo »ne vem kaj« ali pa da sem dobila nekaj velikega. **Mojca:** Jaz sem si mislila, kdor bo prišel, bo prišel. Na začetku sem si itak mislila, da bi lahko prespal pri meni, kadar sem jaz doma. Ko bi ga spoznala in mu zaupala, bi lahko v stanovanju ostal tudi, kadar mene ni. Vendar sem Andreji takoj pustila ključ, ko sem prvič šla iz stanovanja za več dni, ker je bila pridna – pomivala je posodo in pospravljala. Nisem pa razmišljala, da bo prišel kdo tak, ki mi ne bo v redu. Mislila sem si, da se bom že nekako razumela z njim. Od Andreje ne pričakujem ničesar v zameno. Če bi hotela imeti kakšno korist, se ne bi odločila za to, ampak bi si poiskala cimro. Ljudje razmišljajo, zakaj bi prav jaz to naredil? Jaz pa razmišljam tako: zakaj ne bi komu ponudil prenočišča, če imaš možnost, da še komu omogočiš normalne pogoje za bivanje in si tako lažje uredi svoje življenje?

Andreja, ti si prav takrat dobila službo in še sobo?

Andreja: Poleg službe mi je bila soba odskočna deska ...

Mojca: Jaz v Andrejo zelo verjamem, verjamem, da si bo uspela urediti življenje, ker ima željo in dela na tem. Brez želje in motivacije se nič ne da, Andreja pa to ima.

Kako dolgo si že pri Mojci?

Andreja: Pri njej sem že od velike noči, sedaj skoraj dva meseca. Sem prav vesela, da je poklicala in je res zelo v redu ženska. Po hrano gre enkrat v trgovino ena, drugič druga, da ni vse na Mojčinih ramenih. Skupaj si kuhava, čeprav sva obe izbircni pri hrani. Ampak sva se nekako uskladili tudi pri tem.

Kako sta se razumeli v tem času?

Mojca: Zadnji teden sva bili malo manj skupaj, drugače pa sva hodili skupaj v trgovino ali s kolesom v mesto.

Andreja: Meni je prav škoda, da se bo to končalo – pa ravno sedaj, ko je najlepše. Tu sem se lahko v miru psihično in fizično pripravljala na komuno. Imela sem streho nad glavo, lahko sem si kuhala, se naspala, oblačila in prala. Kamorkoli sva šli, sva se poskušali dogovoriti, da bi šli skupaj; Mojca se mi je prilagajala tudi zaradi službe. Ponavadi sva se že dan prej dogovarjali, kdaj in kako bova naslednji dan kam šli. Na splošno sva se zelo veliko pogovarjali. Veliko stvari sva si zaupali, ona meni, jaz njej. Pa še ko sem imela prejšnji teden krizo, me je Mojca ful bodrila, naj zdržim, in me tolažila.

Mojca: Seveda, da sem se prilagajala, saj nočem komu še dodatno greniti življenja. Če dva živita skupaj, se morata prilagajati eden drugemu. Sama se lažje odprem človeku, za katerega vem, da ima tudi sam določene probleme, kot pa nekomu, ki jih nima. Jaz mislim, da človek ni v celoti sam kriv zanje. Polovico krivde pripisujem človeku, polovico pa okoliščinam. Jaz sem šla od doma, ko sem bila stara sedemnajst let, bila sem brez denarja – imela sem le za polovico najemnino enega meseca in tudi meni ni bilo lahko. Mislim, da razumem Andrejo, ful mi je v redu in jo bom res pogrešala.

Jurij Nuvak

MOJE POTOVANJE Z MOTORJEM PO EVROPI

05
KRALJI
ULICE

Ali vama je žal, da sta se odločili za to?

Mojca: Ne, sploh ne. Ko sem se za to odločila, sem povedala le določenim osebam. Ni mi bilo do tega, da bi povedala vsem naokrog. To sem naredila na nek način tudi zaradi sebe, ker sem sama videla, kako dobro je, če imaš kje biti.

Andreja: Absolutno mi ni žal. Dobro mi je to, da imam že določen datum za odhod v komuno in imava še en teden časa, da se pripraviva na slovo. Če pa bi šla šele junija, bi lahko pomagala Mojci pri selitvi.

Kaj bi povedala ljudem, ki imajo možnost koga vzeti k sebi, pa se za to nekako ne morejo odločiti?

Mojca: Človeka ne moreš soditi po okoliščinah, v katerih živi, ampak po njegovih dejanjih in razmišljanju. Včasih človeku kljub veliki želji v življenju pač ne uspe. Ljudje razmišljajo: zakaj pa bi? Naj raje razmišljajo: zakaj pa ne? Če bi vsak tako razmišljal, se ne bi za nikogar nikoli nič naredilo. In če za nikogar nič ne narediš, potem ne moreš pričakovati, da bo kdo kaj naredil zate, ker si tega dejansko ne zaslužiš.

Andreja: Dobro bi bilo, da bi se tudi drugi odločili za kaj takega in dali možnost komu ter se zavedli, da nismo vsi za v isti koš. Res je, da smo brezdomci, ampak smo si različni.

Če boš imela še kdaj možnost ponuditi komu prenočišče, ali boš to spet storila?

Mojca: Prvi mesec, ko se bom preselila, verjetno še ne bom nikogar vzela k sebi, da vidim najprej, v kakšno okolje se bom vselila in kakšni bodo sosede. Ne vem še tudi, kako veliko stanovanje bom imela. Če že nekoga vzamem k sebi, moram tudi njemu omogočiti vsaj lastno sobo ter normalne pogoje za bivanje.

Zgodilo se je na soboto zvečer. Ko sem se odpravil na pot, je ura odbila 22.30. Usedel sem se na motor in začel potovanje iz Laškega v širni svet. Prva država je bila sosednja Hrvaška, kjer sem si ogledal dirkališče Grobnik. Od tam sem se nato odpeljal proti jugu vse do Turčije, potem v Ukrajino, Rusijo, Finsko in Norveško. Na Norveškem se mi je zgodila najbolj neverjetna zgodba, zaradi katere mi je to prelepo potovanje še posebej ostalo v spominu.

Vozil sem se po stranskih poteh in kar naenkrat mi je spustila zadnja guma. Na tistem mestu sem čepel ves dan in pol. Namreč ... zavedal sem se, da v bližini ni nobene bencinske črpalke pa tudi trgovine ne. V tistem dnevu in pol ni bilo mimo nobenega avtomobila ali kakšnega drugega vozila. Ostal sem sam s srnami in gozdom ter čakal. Po skoraj 36 urah čakanja in nemirnega dremanja sem zagledal v daljavi avto. Avto sem ustavil, in ko sem se prišel mučiti s svojo skromno angleščino, mi voznik reče: »Govori kar po slovensko, jaz sem Slovenec!« Nisem mogel verjeti, ali še bolje: bil sem tako srečen, da so mi od sreče lile solze po licu. Nisem mogel verjeti, da sem po dnevu in pol srečal Slovenca. Nato sva naložila motor na prikolico ter se odpeljala k njegovi družini, ki mi je nudila hrano in prenočišče. Poleg vsega tega mi je gospod popravil motor, saj je bil avtomehanik. Pri njih sem ostal dva dni.

Ko sem se odpeljal, sem se poslovil tudi od Norveške, ki je za moj žep precej draga država. Potem me je pot zanesla proti Franciji, kjer sem si ogledal Pariz. Iz Pariza sem se odpeljal v Španijo, iz Španije me je pot zanesla proti Portugalski, s Portugalske pa na končno postojanko, in to v vele mesto Amsterdam. Tam sem ostal cel mesec, saj menda poznate razlog?!

Celotno potovanje mi je bilo zelo všeč, a mislim, da ne bom več potoval z motorjem ... ali pa ... Na potovanju nisem spoznaval ljudi, zanimalo so me le in predvsem pokrajine in mesta. Sedaj lahko rečem, da se je splačalo. Ostalo mi bo v lepem spominu.

Aleš V.

foto: Anja Žnidaršič

STALNO PREBIVALIŠČE – DOM OSEBNIH PRAVIC

Po podatkih Ministrstva za notranje zadeve se je število oseb s prijavljenim stalnim prebivališčem na Centru za socialno delo Ljubljana–Šiška v zadnjih treh letih povečalo za 3,6-krat. V ta obupni položaj, zaradi katerega jim je (bila) onemogočena vrsta državljskih dolžnosti in pravic ter v polovici primerov tudi streha nad glavo, so jih v veliki večini pahnili njihovi najbližji. Nekateri med njimi tako uradno niso imeli stalnega prebivališča tudi 15 let, pogosto zaradi neobveščenosti o možnostih prijave na centrih za socialno delo – pa tudi zaradi slabih kadrovskih in informativnih zmožnosti le-teh. To smo ob kopici drugih zaskrbljujočih dejstev občutili tudi študentke četrtega letnika Fakultete za socialno delo v Ljubljani, ko pa smo o tem želele opraviti vseslovensko raziskavo, sta se odzvala le dva centra za socialno delo.

STALNO PREBIVALIŠČE

Stalno prebivališče je dom, lastnina, pa tudi zasebnost. Predstavlja kraj, kjer nas je moč najti, in naslov, na katerega prejemo pošto. Vendar pa prebivališče pomeni precej več kot le to. Stalno prebivališče predstavlja pogoj za uveljavljanje vrste pravic, med katerimi so tudi pravica do dela, brezplačnega izobraževanja, zdravstvenega in socialnega zavarovanja, pokojnin. Hkrati pa je tudi pogoj za izpolnjevanje državljskih dolžnosti, na primer za imetje osebnega identifikacijskega dokumenta. Vse to nam nalagata Ustava Republike Slovenije in druga področna zakonodaja.

Tako vsi, ki imamo stalno prebivališče, jemljemo to kot neko samoumevnost. V nasprotju s tistimi, ki ga nimajo ... Po podatkih Ministrstva za notranje zadeve število prijavljenih oseb na Centru za socialno delo Ljubljana–Šiška, t. j. tistih, ki so ostali brez stalnega prebivališča in jim prijava na centru za socialno delo ostaja edina možnost za uveljavljanje pravic in dolžnosti, strmo narašča. Od januarja 2005 do januarja 2008 se je povišalo za skoraj 3,6-krat. Študentke četrtega letnika Fakultete za socialno delo želimo javnost in pristojne državne organe opozoriti na to problematiko, obenem pa pomagati uporabnikom pri lažjem soočanju s svojo situacijo. Zato smo v okviru akcijskega

projekta raziskale postopek pridobivanja stalnega prebivališča in težave, ki se ob tem pojavljajo. V raziskavo, v kateri je zbiranje podatkov trajalo dva meseca, smo vključile 12,2 odstotka populacije, ki so jo predstavljale osebe s prijavljenim prebivališčem na Centru za socialno delo Ljubljana–Šiška oziroma vsi, ki so v tem času prišli po svojo pošto. Sprva smo želele izvesti raziskavo na področju celotne Slovenije, vendar sta se na našo prošnjo po pomoči in sodelovanju odzvala le dva centra za socialno delo, in sicer Center za socialno delo Postojna in Center za socialno delo Ljubljana–Bežigrad.

ZASKRBLJUJOČI IZSLEDKI RAZISKAVE

Izkazalo se je, da je kar 63 odstotkov oseb izgubilo stalno prebivališče, ker so jih k odjavi prisilile družine ali zunajzakonski partnerji. Posebej nenavaden – in protizakonit – pa je bil primer, ko je to »za njo« storil lastnik stanovanja.

Glede na to, da je kar 46 odstotkov vseh vprašanih brezdomnih (prenočišče si poiščejo bodisi v zavetišču za brezdomce ali v zapuščenih barakah), 33 odstotkov pa jih živi pri prijateljih in znancih, jim je kot edina možnost ostala prijava stalnega prebivališča na centru za socialno delo. S podatki o možnostih prijave so se v dveh tretjinah primerov seznanili na centru za socialno delo, ostali pa tudi na upravni enoti, pri sorodnikih, medtem ko sta dva za to možnost izvedela prek Ministrstva za notranje zadeve oziroma medijev. Presenetljiv je podatek, da so se anketirani povprečno šele po enem letu, odkar so izgubili stalno prebivališče, prijavili na centru za socialno delo. Nekateri so to storili po enem mesecu, v dveh primerih pa se anketiranec ni prijavil deset in celo petnajst let. To je še posebej zaskrbljujoč podatek glede na vse težave, ki jih ima človek brez urejenega stalnega prebivališča, kar so nedvomno občutili prav vsi vprašani.

Najpogostejše – v 31 odstotkih primerov – so se srečevali z nezmožnostjo pridobitve zaposlitve. Zakon o delovnih razmerjih v 5. in 29. členu namreč opredeljuje, da je delavec fizična oseba, ki je v delovnem razmerju na podlagi sklenjene pogodbe o zaposlitvi, katere sestavina je tudi navedba stalnega prebivališča. S tem, ko posameznik

ne sklene delovnega razmerja, ostane brez vira dohodkov, obenem pa tudi brez obveznega zdravstvenega, pokojninskega, invalidskega zavarovanja in zavarovanja za primer brezposelnosti, ki bi jih sicer pridobil po 9. členu Zakona o delovnih razmerjih. Drugo največjo težavo jim je predstavljala nezmožnost zdravljenja, kar je posledica neurejenega zdravstvenega zavarovanja, 23 odstotkov pa jih je imelo težave s plačevanjem denarnih kazni zaradi neurejenih identifikacijskih dokumentov. Brezdomnost je imela poleg tega tudi psihološki vpliv na osebe, ki so občutile razvrednotenost, negotovost, jezo, osramočenost, prizadetost.

VSESTRANSKE IN GLOBOKE POSLEDICE BREZDOMSTVA

Če navedeno sklenemo v celoto, so vprašani ob izgubi stalnega prebivališča poleg osebne stiske doživeli tudi marsikatero neprijetnost, ki jih je še dodatno obremenila. Nezmožnost zaposlitve jim je posledično preprečila nov dohodek in možnost, da bi si vsaj teoretično pridobili bivališče in rešili problem brezdomnosti. V nadaljevanju bi si lahko celo uredili osebne dokumente, kar bi preprečilo marsikatero kazen in jim zaradi urejenega zavarovanja omogočilo zdravljenje. Kar 17 odstotkov vseh vprašanih namreč nima urejenega obveznega zdravstvenega zavarovanja – čeprav ga zakon omogoča vsakomur! Tako jim je onemogočeno le samoplačniško zdravljenje, ki pa z nizkimi prihodki pogosto ni izvedljivo. Tako je začaran krog sklenjen.

In kako se oseba ujame vanj? Eden izmed možnih odgovorov – ki ga je potrdila tudi ta raziskava – je slaba seznanjenost s pravicami in možnostmi: takih je namreč več kot polovica anketiranih oseb. Tako ne čudi dejstvo, da so prav vse izrazile željo, da bi bile bolje informirane – predvsem s strani strokovnih delavcev na centru za socialno delo ali pa upravnih enot – najraje z ustno obrazložitvijo, brošurami ali zloženkami. Velika večina anketiranih si želi uradno osebo, s katero bi se občasno dobili in se pogovorili o svojem trenutnem stanju, o pridobivanju novega stalnega prebivališča in bili deležni pomoči pri urejanju tovrstnih razmer.

ENOSTAVNE REŠITVE IN INFORMIRANOST

Ob vsem vidnem in ugotovljenem se je potreba po strokovni, odgovorni uradni osebi, ki jo omenjajo uporabniki, izkazala kot najboljša in najhitrejša, tudi nujna rešitev. Poleg tega bi bila potrebna tudi ureditev stanovanjskih razmer s strani države, lokalne skupnosti (na primer spremembe Stanovanjskega zakona, gradnja novih neprofitnih stanovanj, zmanjšanje čakalnih vrst, povečanje subvencij, gradnja dodatnih zavetišč,

obnova dotrajanih in neuporabljenih stavb z namenom naselitve ljudi brez bivališča, povečati število najnujnejših bivalnih prostorov ...). Pri tem bi lahko uporabnike dodatno informirali z brošurami in zloženkami, ki bi bile dostopne na lokacijah, kamor osebe brez stalnega prebivališča pridejo največkrat po pomoč (centri za socialno delo, upravne enote, zavetišča, bolnišnice in druge institucije). Potrebna bi bila tudi sprememba zakonodaje, ki bi morda prekinila začarani krog, v katerem se

osebe brez stalnega prebivališča znajdejo. Pred tem pa bi bile nujne seveda tudi nadaljnje raziskave na področju celotne Slovenije, skozi katere bi se najverjetneje razjasnil še kakšen problem. Zdaj so torej na potezi Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve ter centri za socialno delo.

Jasna Kopše, Tjaša Krnel,
Mojca Gabršček in Alenka Povše,
4. letnik Fakultete za socialno delo

07
KRALJI
ULICE

SIN

Včasih grem peš po ljubljanskih ulicah, opazujem ljudi, še posebej so mi zanimivi brezdomci. Se mi zdi, da so si kar podobni, oblečeni v oblačila z vseh vetrov, obuti v pošvedrane čevlje ali superge, s čikom v roki, ob sebi na pol prazna steklenica. Ja, pogled vseh je moten, zamegljen, vsaj tako ga vidim jaz. Včasih kdo prosi za drobiž, če ga imam, ga dam. Zgodilo pa se je, da drobiža nisem imela, pa tega nisem vedela, denarnico sem pa že odprla. Dala sem pač malo več denarja, kot sem se bila namenila, ker mi je bilo neprijetno povedati, da ga nimam. Doma sem povedala sinu, kaj sem naredila, pa je bil zgrožen, češ, a ti sploh veš, za kaj bo denar porabljen? Rekla sem mu, da zaradi tega, ker sem dala brezdomcu, on nima nič manj, da je denar zdaj njegov in da ga lahko porabi, za kar hoče. Začuda mi je dal prav.

Žičnica

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepič

08
KRALJI
ULICE

KRALJEV DAN

EN KRALJ ULICE PRIDE, PREĐEN SONCE ŠE NE ZAIDE,
ŠE MESEC PRIKAZAN JE NA NEBU IN LJUDJE MRGOLIJO,
NABIRAJO IMETJE, SPREJEMAJO BOJ ZA PREŽIVETJE.
BOJ V ZAVEDNOST EKSISTENCE,
KRALJI ROLAJO V PRODAJO ČASO-PIS
PRAV PRIKUPNE IN IZKUŠNJAM PRILAGOJENE REFERENCE,
V EP SATIRE, NA RESNIČNE TIRE.
NAGLIHAN DAN, NAPIHAN SEM, PREDVSEM PA MAM BEJBO RAD.
ONA RAZUME VELIKE LJUBEZNI IN SE TUDI NIKOL NE STREZNI.
PRIBIJAJO SCENE, NAVIJAJO SE TEME,
OKOL MENE SO SAMI PIRI IN DAN JE ŽE ZASPAN.
PA PRIDE MIM EXTASY POLN FANTAZIJ,
Z JEZIKOM MI BEJBI GA JE PODALA,
VALDA ITAK ME JE PREVZELO, DUŠO MI JE OBJELO.

EVFORIJA, SAMA SPIDERSKA DENSARIJA NAS JE STOPILA,
PA PRIDE MIM EN TEŽAK, ČLOVEK-VOLK, SMODLAK, KRVOLOK.
SAJ NI RES, PA JE, ŠEL MIMO SVOJEGA POSLANSTVA JE.
ŽARIJO ŽE LUČI, LESK ODBIJA V TVOJE SE OČI ... IN OSTAL BOM
V MILINI, V TVOJI BLIŽINI, Z LJUBEZENSKIMI NAČINI,
PLES V ROMANTIČNI »ZARES«, V KROŠNJAH SEM DREVES
DIŠEČIH OBZORIJ ... IN KREIRA SE ČAS IN NARAVE MOZAİK.

Matilda M. Dobro

JUTRANJA KAVA

Danes kosila se bó otava,
anajprej navrsti jejutranja kava.
Mati zavrejo svéžo vodó,
ata v čeber zlijejo jo.

Najprej v čebru okópa semati.
Kmalu v čebru priduš se ji ati,
za njima pa sestra in Piki in jaz,
babica pasi vnjem vmije obraz.

Kosmo vsičisti, oprani insvéži,
mat fotru pravi: »Zdaj kave postréži!«
In včeber kajhitro kava sestrése,
šepřejpa v njemse opere zavése.

Kobrowsky

KRALJI VS. POTEPUHI

Odkril sem nov aspekt kralja ulice. Ko sem srečal Klemna, letečega potepuha, je imel pomisleke glede objave svoje fotke v časopisu brezdomcev. Predlagal sem, naj se slikava kar oba, saj tudi meni sosedje presedajo z vprašanji, kot so: od kdaj pa ti spiš na ulici?

No, razčistimo. Kralj ulice je nekdo, ki je veliko zunaj ... na ulici. Nekateri imajo svoje, nekateri najemniško stanovanje.

Veliko pa jih spi, kjer pač zaspijo. Razlogov je toliko, kot je kraljev. Družni nas eno, in to je, da smo sanjači, lahko tudi boemi. Nekateri iščemo zadovoljstvo v sebi, drugi pa drugje. Enako je z našimi načeli in cilji. Sto kraljev, sto čudes. Zakaj smo in od kod prihajamo? Mislim, da iz sebe in vas, saj odražamo vse, česar ni za štirimi stenami. Nas se vidi, sliši, včasih tudi čuti. Nismo brez skrbi, naše skrbi so drugačne, kakor tudi predstave o sreči. V času komolčarstva in vsiljene realnosti ohranjamo prizemljenost, kar je: gledati cesto in ne *reality showa*. Za svoja dejanja včasih nismo odgovorni, a odgovarjamo. Vse je hitro in učinkovito, policija pa je ponavadi le smetarska služba, podaljšana roka populističnih funkcionarjev. *Serve & protect – bullshit*. Skratka, če nisem bil jasen na dolgo, še enkrat: govorim vam o tem, da sem ponosen kralj ulice, ki mu je žal za tiste, ki nas pomilujejo. Pa miren spanec, sam ga imam in sledi mu lepo jutro.

TATOO ZGODBA

Ta srček sem si naredil pri šestnajstih letih in me spominja na mojo prvo ljubezen oziroma dekle, ki jo nosim še danes v srcu. Prosil sem prijatelja za konec nitke in malo tuša ... in da mi nariše to lepo srce. Kadarkoli pogledam svoj tatu, se spomnim nanjo in na najine lepe trenutke v mladosti. Resda so trajali malo časa, toda bili so sladki in seveda tudi boleči. Neva, hvala ti za te lepe dogodke.

Roman

foto: Matilda M. Dobro

O PSIHIATRIZACIJI IN INVALIDIZACIJI NARODA

Kako sem se vdala v zdravljenje *ali* Jaz v luči kategoričnega imperativa

Po Kantu je absolutna nesprijemljiva resnica naravna spoved, to je: ravnaj se po načelu, ki bi lahko veljalo za splošno pravilo.

Večina hospitantov, ki jih poznam, je ali invalidsko upokojena ali brez dela, na cesti in se občasno preživlja s priložnostnim delom. S hospitalizacijo se prekine kontinuiteta, ki jo človek ima v življenju. Kar naenkrat je težko vzdrževati službo, družinsko življenje. Torej stvari, ki so za človeka same po sebi umevne.

Pripravljena in voljna sem hoditi po poti, po kateri so hodili tisti pred mano, ki so okrevali.

Nemalokrat sta se mi porajali v glavi misel in želja po udobnejši in lažji poti, vendar te nisem mogla najti. Popolna predaja psihoterapevtskemu programu se mi zdi nujna za uspešno zdravljenje in okrevanje. Biti moraš predvsem pošten do sebe in pred seboj.

Starih nazorov nisem opustila in tako je bil rezultat temu primeren, ničn, dokler jih nisem bila pripravljena do popolnosti spremeniti.

Nekdaj so se kariere norosti lotevali z duhovno tolažbo, magičnimi rituali, izganjanjem hudiča in urokov ali pa kratkomalo z dresiranjem.

Danes je prevzela nadzor nad norostjo psihiatrija. Seveda je najlažje osebi z duševnimi težavami predpisati zdravila, po možnosti nevroleptike, jo tako utišati in imeti mir pred njo. Vsekakor pa je uporaba zdravil odvisna od tega, kako globoka je bolezen, od vzroka, ki pripelje do nje, osebne zavzetosti in osebne nagnjenosti.

Če gre pri bolniku za življenjski vzrok – dogodek, je najpogostejši ukrep samopomoč ali psihoterapija. Ta se uporablja tudi, kadar se ljudem v

življenju premalo dogaja. Kadar je vzrok bolezen v preteklosti in osebnosti, se navadno napotimo k psihoterapevtu. Ob telesnih vzrokih pa se napotimo k zdravniku ali psihiatru.

Moja bolezen odvisnosti je močan prevarantski nasprotnik. Je bog ali višja sila. Vdano ga prosim za pomoč in zaščito. Tako pripelje k uspehu. Če delujem na tej osnovi, sem nemalokrat v nasprotju s kom ali čim, čeprav ob najboljših motivih.

Osebna zavzetost temelji predvsem na samopomoči, ob čemer prihranimo čas in denar. Uporabimo lahko tudi psihoterapijo, ki si jo navadno izberejo tisti, ki jih zanimata skriti pomen in motiv nastanka bolezni, ali somatsko zdravljenje, ki si ga izberejo ljudje, ki jih zanima predvsem materialna plat življenja. To je že osebna nagnjenost. Večja osebna intervencija pa prinaša dolgoročnejši rezultat. Če se naučimo lajšati svojo bolezen brez zdravil, se bomo v prihodnje tudi lažje spopadli z njo.

Poseđujem več raznolikih potez: od prijaznosti, potrpežljivosti in velikodušnosti, do nasprotnih: egoizma, sebičnosti in nepoštenosti.

Samopomoč narekuje spopad s tistim, kar je vzrok naše težave, ali spopad s simptomi. Pogostokrat prihaja do represije čustev, pri čemer si pomagamo z različnimi športnimi dejavnostmi, poslušanjem glasbe, delom na svoji zunanosti, spremembo ustaljenih spalnih navad, poskušamo se ne kriviti ali kriviti drugih zaradi vzroka svojih težav, posvetimo se višji sili – na primer molitvi.

Življenje sem občutila kot neprijazno in se ob tem odločila, da bom v svoj boj vložila več truda. Uspeha pa ni bilo. Postala sem žrtev iluzije, da lahko srečo in zadovoljstvo izsilim od okolja, seveda na umetelen način.

Ob vsem tem nam je lahko v pomoč tudi pogovor s komerkoli – s prijateljem, sorodnikom ali duhovnikom.

Predajam se duhovnosti, ta je zame tista pot moči in žilavosti, ki mi daje vero in pogum. Bogu predajam isto priložnost, kolikor najbolje zmorem, da se izrazi skozi mene in pokaže, kaj zmore on. Prosim ga, da odstranjuje strah in usmerja mojo pozornost na tisto, kar si želim, da bi postala. S tem preraščam svoje strahove.

Hodim po prstih svojih bližnjih, ti pa mi vračajo milo za drago. Tako sem največkrat prizadeta brez navideznih provokacij. Že v osnovi sem svoje težave povzročila sama, kar me je pripeljalo do odločitve soočanja in osvoboditve tistih stvari v meni, ki me onemogočajo. Odpraviti moram vzroke in pogoje. Se lotiti osebne intervencije za podobo pravega jaza.

Če nočemo s svojimi problemi bremeniti drugih, nam je lahko v pomoč pisana beseda.

Psihoterapevtskih pristopov pri zdravljenju osebnosti je veliko. Preostane nam še somatsko zdravljenje različnih vrst bolezni, na primer depresij, ki jih je več vrst. Pri nekaterih, na primer dožemanju radoživosti, si lahko pomagamo že z ustrezno prehrano. Hujše vrste ali oblike depresije pa se zdravi z zdravili, ki imajo seveda tudi stranske učinke: zaspanost, kompulzija, sprememba krvnega tlaka, zmedenost, blodnje, otopelost čustev ... Vsi so odraz tega, kako močno kemična snov lahko učinkuje na telesni sistem v celoti.

Najbolj učinkovito je, da se ne zanašamo samo na zdravila, ampak poskušamo ugotoviti, zakaj smo depresivni ali podobno. Tako lahko storimo nekaj koristnega za energetsko stanje svojega telesa, duševnosti, čustev in duha. S tem bomo kasneje lahko preprečili naslednjo bolezensko epizodo.

UPORABIMO LAHKO TUDI PSIHOTERAPIJO, KI SI JO NAVADNO IZBEREJO TISTI, KI JIH ZANIMATA SKRITI POMEN IN MOTIV NASTANKA BOLEZNI, ALI SOMATSKO ZDRAVLJENJE, KI SI GA IZBEREJO LJUDJE, KI JIH ZANIMA PREDVSEM MATERIALNA PLAT ŽIVLJENJA.

IGORJU V SPOMIN

ŠTIRI ČETRTE TVOJEGA LETA

Spomladi, bil si oster, mlad, iskriv.
Optimizem, ti si kriv.
S poletjem vroč in zavidljiv.
Policaju neulovljiv.
O! Jesenskih pustih njiv.
Močerad postal je že mamljiv.
Oktober bil je zanimiv.
Čeprav le maj bil dosegljiv.

IGORJU LEBARJU.

Tomislav Gruden - GTS

Hospitalizacija ali bolnišnično zdravljenje pomeni pribežališče, azil. Nema lokrat ob prvem vstopu res doživimo nekakšen počitek, beg pred vsakodnevnimi težavami, ki nam jih življenje prinaša. Ni pa nujno, da je to bolnišnica. Vendar je krajev, kjer bi ljudem s tovrstnimi težavami pomagali, tudi po svetu bore malo. Slaba plat je vidna ob večkratnem obisku ali vstopu. Predvsem v spodbujanju opuščanja odgovornosti, krepitvi pasivnosti, saj drugi skrbijo zate, ob tem se zmanjša še samozadostnost.

Vsem zvrstem norosti se je moč ogniti na različne načine. Ohranjanje telesne čistosti vsekakor sodi poleg: šport, telesna sproščenost in ostalo. Z ohranjanjem duševne čistosti dosežemo ohranitev svoje individualnosti, ustvarjalnosti in radoživosti. Krepimo jo z zanimanjem in radovednostjo, potrebo po spremembi, duševnimi izzivi.

Ohranjati pa moramo tudi čustveno ravnotežje ali ravnovesje ... Čustva lahko prikrivamo ali pa jih ne obvladamo. Oboje nas razdvaja in ne omogoča zdrave komunikacije. Duhovna čistost je pomemben dejavnik, ki nam pomaga pri samoizpolnitvi. Svojega duha lahko prikrivamo ali pa ga ne obvladamo. Duha lahko občutimo povsod: v gorah, glasbi, telovadbi, teku, kuhanju, spolnem odnosu, ko smo sami ali ob stiku z drugimi ... K duhu ne vodi nobena predpisana pot.

Sama sodim med ljudi, ki se ob stiskah ne vdajo in si poskušajo pomagati z vsemi zgoraj naštetimi modrostmi.

Ob obžalovanju tistega, kar sem storila napak, in z resnično željo, da bi me bog vodil k boljšemu, verjamem, da mi bo odpuščeno in se bom lahko naučila nove lekcije.

Alenka Lukač, ml., univ. dipl. inž.

NEK AJ

cestnih

STENICA MOJE DUŠE

Kako dišijo vaše stene? Na njih vonj vam lahko marsikaj pove o tem, kaj živite in kje ustvarjate ali obratno. Tame ni vonja čez steno, ki je bila spomladi prebarvana in nanjo sije poletno jutranje sonce. Bila je ob moji zibki in od nje se je poleg magične svetlosti odbijal tudi zvok parka. Zjutraj direndaj, po kosilu, spokojna tišina. Tako lepo. Spominjam se tudi stene v podhođu, ki je bila trdna, gladka in hladna. Tako trdna in gladka, da si lahko v njej videl odsev mlade trave ali novo zapadlega snega. Bila pa je popisana, risana, zgodovino in sedanjost je kazala na površju. Prijetno hladen vonj z malo prahu je imela. Sledile so ji šolske stene, polne informacij in želja. Ko sem jih opazoval, sem nihal med pogledom na realnost in vonjem po svobodi. Po šoli pa je sledila prva, na katero sem se poscal. Po tem sem kar nekaj časa gledal v tla, dokler se nisem zabil v zid. Bila je fasada, ki se je luščila. Prvič sem se je dotaknil in jo začel luščiti. Za vsakim slojem sem našel novo barvo. Začel sem se ukvarjati z gradnjo in barvanjem zidov, na katerih ne bo stenic.

Tomislav Gruden - GTS

AKO UMREM SUTRA

Sve je tako loše
u našem životu,
pa smirimo živce,
bit će nam bolje.

AKO UMREM SUTRA,
SVEJEDNO MI JE,
AKO UMREM DANAS,
BOLJE ZA TEBE.

Več dugo sam tu,
ti to dobro znaš,
svijetlo u tami
i opet:
vidi se nas.

AKO UMREM SUTRA,
SVEJEDNO MI JE,
AKO UMREM DANAS,
BOLJE ZA TEBE.

Skini mi se s puta,
da ne bude kasno,
i ostalom ja ću
živjeti do tvoga
kraja života.

AKO UMREM SUTRA,
SVEJEDNO MI JE,
AKO UMREM DANAS,
BOLJE ZA TEBE.

Znaj, da volim te jako,
pa nemoj da tamo
opet
pružiš mi šaku.

AKO UMREM SUTRA,
SVEJEDNO MI JE,
AKO UMREM DANAS,
BOLJE ZA TEBE.

Znaj,
život ide dalje,
i kot tebe sam ja,
zбог toga pamti,
da ide nam dobro.

AKO UMREM SUTRA,
SVEJEDNO MI JE,
AKO UMREM DANAS,
BOLJE ZA TEBE.

Pa, život ide dalje
i na kraju svega
ja volim te jako,
došao sam do kraja,

ŽIVJET ČU.

Iva Tisa

FRENKI PAVZA, TRETJIČ

Frenki je žal špet malce zatajil. Sadjevec ga je malce premamit. Je pa res, da hodi redno vsaj na en obrok. Pravi pa, da je počutje boljše, pa čeprav padeta kakšen sadjevec ali dva. Zelo velik problem je bil, ko je po teden dni nenehno pil žganje in povsem ničesar pojedel, saj mu je šla hrana na bruhanje. Obenem pa so se pojavljale močne bolečine, predvsem v glavi in na par delih notranjih organov. Ker ima Frenki sedaj neko normalno mejo pitja žganja, so tudi zdravniški izvidi pokazali veliko izboljšavo – v primerjavi s par leti nazaj. Frenki je seveda zadovoljen, saj bolečin ni skoraj nič več in glava, pravi Frenki, dela povsem drugače.

KTM - Mare Ceglar

ŠE ZADNJIČ

Še zadnjič sem slišal njene petke in njo, ko je odhitela. Sedel sem v naslanjaču in kadil cigaret. V kuverti mi je pustila svoj načrt. Bila sva zelo svobodna in še imela tudi rada, skupaj sva taborila, hodila na izlete, na morje, partije in privat zabave. Vse je izgledalo zelo enostavno, vendar ni bilo! Časovno sva bila zelo omejena, včasih je časa celo zmanjkalo. Počasi sem začel pakirati ribiško opremo. Nakar me zmoti mobilni telefon. Kdo drug kot ona. Še enkrat mi je vse naročila, da ja kaj ne bi pozabil. Obenem pa sva se dogovorila za mesto, kjer se bova srečala in odšla na ribolov. Časa imam natančno štiri ure in dvajset minut. Vse je zmenjeno, slišati pa moram še, kakšna bo moja naloga. Ponavadi dobim to nalogo na mestu zmenka in med potjo do cilja, kamor sva namenjena. Prijateljica je Rusinja. Usposobljena je za zelo zahtevne naloge. Zadnje pol leta opravi kako nalogo skupaj. Čas je za nju zelo pomemben. Občasno se pri nama oglasi tudi njen šef, da se kaj ne bi zalomilo, in dobiva določene napotke.

KTM - Mare Ceglar

ANEKDOTE IZ PRODAJE

PRODAJA KRALJEV ULICE

Pa se od časa do časa, pa čeprav bolj poredko, odločim tudi jaz in grem v to famozno prodajo časopisa Kralji ulice. In se mi zgodi, da je dan čisto drugačen, bolj vesel, to opazim na ljudeh, saj časopis kupijo, kot da so čakali ravno na mene. To me spravi v dobro voljo in se še bolj potrudim in tudi prodam vse, kar sem se bil namenil. In zakaj to sploh pišem? Predvsem zato in samo zato, ker sem slučajno na določen dan, ko sem hotel kaj prodati, imel tudi veliko srečo. Na lokaciji, kjer sem prodajal, nisem naletel niti na eno mumijo, ampak resnično samo na ljudi, ki vedro gledajo na življenje. S tem ga polepšajo tudi meni.

Rajko

RESNIČNA 9

K prodajalcu Kraljev ulice pristopi starejša ženska in ga vpraša, kaj je »to za ena reklama«. Prodajalec ji odvrne, da je to revija za pomoč brezdomcem in da članke brezdomci pišejo sami. Gospa mu odvrne, da je za to revijo že slišala, brala je pa še ni. Po lepi razlagi prodajalca se odloči revijo kupiti, izroči mu dva evra ter zaželi lep dan.

Roman

RESNIČNA 10

V butiku Mini - maxi je zaposlena prijazna trgovka. Nasproti nje prodajam Kralje ulice. Trgovka me pozdravi vsak dan in mi zaželi veliko sreče pri prodaji. Nakega dne opazi, da prodajam tudi DVD-je naše gledališke igre. Vpraša me, kaj je to. Lepo ji razložim, ona pa mi odvrne: »Bom vzela enega, da vidim, kaj ste naredili.« Lepo se ji zahvalim in tudi njej zaželim srečo pri njeni prodaji.

Roman

PRODAJA KRALJEV S TABORNIKI

S kolegico Andrejo, ki je vodnica pri tabornikih, sva prišla na idejo, da ne bi bilo slabo, če bi taborniki spoznali življenje nas, prodajalcev Kraljev ulice. Ker pa sama vodi vod, kjer je povprečna starost 12 let, sva stopila v kontakt z drugo vodnico Uršo, kjer njeni varovanci nestrpnost čakajo prestop v polnoletnost, za kar jim manjkata leto ali dve. Tako smo se v torek, 6. maja, dogovorili za zbor pred našim dnevnim centrom. Taborniki so sicer malo zamujali, ampak ko so se po petnajstih minutah zamude le prikazali, smo se družno napotili na fronto. Skupaj z vodnico Uršo so z njo prišli še Anja, Rony in Sebi. Ker »moj« tabornik zaradi zapletov z domačimi ni smel nadaljevati »pohoda«, sem

bil primoran Daretu, selektorju sportnih kraljev, prevzeti drugega tabornika. Ta je s seboj vzel kar dva, kar pa se je kasneje izkazalo za nepotrebno, saj se je Anja odlično speljala v prodajo. Moj varovanec je bil Sebi, ampak mu zaradi moje prepoznavnosti ni uspelo prodati niti izvoda. Prodajala sva kako uro, nakar sem se sam odpravil na vajo skupine Pluribus unum. Sebi je prepustil v varovanje Marjanu, ki je bil zaradi prisotnosti simpatične vodnice Urše neizmerno vesel, saj se je pri prodaji zelo dobro izkazala. Med svojo potjo proti KUD-u France Prešeren sem šel mimo Daretu, ki je ob svoji varovanki Anji kar blestel, saj se je, kot že rečeno, izredno dobro izkazala. Pri tem je sicer preko šale prišlo na dan, da upajo, da se jim ne bo potrebno nikoli preživljati s prodajo Kraljev ulice, kar srčno upam, da se bo izpolnilo. V naslednji številki pričakujemo še odziv tabornikov, saj bodo v svojem glasilu objavili svoje občutke pri prodaji.

Marko Nakrič

PLURIBUS UNUM V NOVEM MESTU

014
KRALJI
ULICE

Gledališka skupina Pluribus unum je 7. maja 2008 na povabilo novomeškega mladinskega zavoda LokalPatriot gostovala s svojo celotno ekipo. Vzdušje je bilo enkratno tako na strani skupine kot gledajočih. Z računalniško spretnostjo novega člana Staša je bila igra še bolj dinamična, saj je predstavi dodal zvočne efekte. Pred predstavo, ki je bila ob osmih, smo seveda izvedli tudi generalko na manjšem odru, ki so ga domači delavci dobro pripravili. Tudi z vlogo župana je novi igralec Gregor zadovoljil gledalce. Po koncu igre smo dobili velik aplavz in s tem je bil naš trud poplačan. Zahvaljujemo se zavodu LokalPatriot za postrežbo in pa seveda gledalcem za obisk.

Izbrisanka (Roman)

foto: Matilda M. Dobro

OTVORITEV RAZSTAVE VESOLJE, JALLA JALLA, METELKOVA MESTO, 6. MAJ 2008

Avtorica razstave Tina Drčar je diplomirana slikarka, ki ima atelje na Metelkovi in se ukvarja s stenskim slikarstvom. Odvritev je popestril performans z dudami, sintesajzerjem in bas kitaro, ki so se odlično zlili v instrumentalno celoto, ki je navdušila kar lepo število gledalcev. Sama razstava je v bistvu preslikan klub Jalla Jalla, ki je s svojo novo podobo prijetno presenetil obiskovalce Metelkove mesta, ki jih ni zanemarljiva številka. Mene osebno je novi videz kluba navdušil, saj je avtorici z nemalo truda uspelo spremeniti celotno podobo. Je pa res, da večina obiskovalcev kluba pred otvoritvijo ni vedela, da je nov videz Jalle Jalle umetniško delo. Sama zamisel se je porodila nekega decembrskega dne ... S svojo podobo prostor uspešno skuša skriti nekaj, kar je vsem jasno, da tam obstaja – to je sam klub.

Marko Nakrić

foto: Tina Drčar

ČISTILNA AKCIJA

V četrtek, 8. 5., smo se ob 12h pred dnevnim centrom Kralji ulice zbrali Andro, Anja, Aleš, Bojan in Urban ter se odpravili na akcijo pobiranja odvrženih injekcijskih igel. Pribor za pobiranje – pincete, rokavice in posebne kantice – nam je odstopilo Društvo za zmanjševanje škode zaradi drog Stigma. Najprej smo se odpravili na divje parkirišče nasproti Zdravstvenega doma Center na Metelkovi. Ko smo po dobri uri tam končali in našli okoli 300 brizgalk, smo se odpravili na točko med Cankarjevim domom in parlamentom, kjer smo v grmovju pobrali dobrih 400 igel. Šli smo tudi na Bellevue, kjer pa niti ni bilo veliko dela. Skupaj smo na koncu akcije ocenili, da imamo okoli 780 odvrženih brizgalk.

Anja

foto: Anja Žnidaršič

015
KRALJI
ULICE

BALETNA PREDSTAVA ŠTUDENTK FAKULTETE ZA SOCIALNO DELO, 24. APRIL 2008

Tega dne smo se Kralji ulice udeležili baletne predstave študentk socialnega dela. Kakor je bilo omenjeno organizatorju, je dejstvo, da se brezdomci udeležujemo tovrstnih predstav, precej nenavadno. Kljub temu se nas je zbralo kar lepo število in verjetno govorim v imenu večine, ko povem, da smo v baletu uživali, čeprav o njem ne vemo nič ali pa zelo malo.

Marko Nakrič

foto: Tomislav Graden - GTS

RAZSTAVA ŽIVI

12. maja smo odkorakali proti tivolski cesti lučk – Jakopičevemu drevoredu, kjer je odsevala razstava Živi. Sonce je padalo na zanimive fotografije iz živalskega in rastlinskega sveta, opaziti je bilo mimoidoče, ki so občudovali dela fotografa Yanna Arthus-Bertranda. Mirno vzdušje je ostalo v spominu navdušenih ogledovalcev ... Ti so poleg vtisov iz narave v sebi premlevali tudi kopico družbeno-ekoloških sporočil, ki so s panojev klicali k branju. Ste vedeli, da tretjina svetovnega prebivalstva nima dostopa do ustreznega zdravljenja, več kot 17 milijonov pa jih vsako leto umre zaradi ozdravljivih bolezni?

Žigažaga in Matilda

foto: Matilda M. Dobro

F-MAIL

016
KRALJI
ULICE

>> Med ženskami uporabnicami spleta je največ (23 odstotkov) višje izobraženih. Med moškimi preživi na spletu največ časa nižje izobraženi sloj – čeprav je takšnih le 3 odstotke – na internetu povprečno porabijo 5 ur in 33 minut dnevno. Raziskava podjetja Valicon je tudi pokazala, da je v marcu posamezen ogled trajal 37 sekund. V Sloveniji je več kot polovica spletnih uporabnikov starih od 15 do 34 let, povprečno pa si ogledamo 275,96 strani na mesec.

>> Odprl se je *gay friendly* lokal OPEN! Namen lokala je prijetno druženje z občasnimi glasbenimi in literarnimi vložki ter kulturnim programom s področja kulturoloških, socioloških, ženskih ter gejevskih in lezbičnih oziroma »queer« študij.

>> Pippa Bacco, italijanska umetnica, ki je izginila 31. 3. 2008 v Turčiji, njeno truplo pa so našli teden dni kasneje, je bila umorjena in posiljena. Osumljenca so priprli. Pippa Bacco se je zavzemala za mir in je skupaj s svojo kolegico Silvio Moro sodelovala na projektu »Brides on Tour«. Njun cilj je bil, da v poročni obleki prepotujeta države, ki so doživele vojno. Poročne obleke simbolizirajo njuno poroko z Zemljo, s celim človeštvom, in predstavljajo idejo miru. Ustavljali sta se v nekaterih mestih, kjer sta izvajali obredno čiščenje nog poročničarkam in se srečevali z ženskami, ki so v njuni obleki vtakale sporočila in simbole obiskanega mesta. V Ljubljani je bil koordinator projekta Michele Drašček, ki je organiziral njun performans v galeriji Alkatraz. Pri projektu so sodelovale pesnica Alja Adam – njeni verzi so bili vtakani v obleko Silvie Moro, slikarka Urša Vidic, fotografinja Maja Slavec in Mira Strnad.

>> Novinarki Yoanni Sanchez oblasti ne dovolijo zapustiti Kube zaradi svečane dodelitve španske nagrade za online novinarstvo Ortega y Gasset, imenovane po španskem, v Madridu rojenem filozofu in humanistu. Yoanni Sanchez, rojena je leta 1975, je odprla spletno stran »Generacija Y«, ki se ukvarja s frustracijami vsakdanjega življenja njene generacije na Kubi.

>> Zdravstveno zavarovanje za istospolne partnerje je michigansko vrhovno sodišče zavrnilo. Mnogo javnih ustanov in zavodov je zaradi odločitve sodišča pregledalo zdravstvene police svojih zaposlenih in izločilo ugodnosti za njihove istospolne partnerje in partnerice, s tem pa je zvezna država zdravstveni negotovosti izpostavila družine in otroke.

>> Med 28. in 30. 1. 2009 bo na Univerzi Roskilde na Danskem potekala prva uradna skandinavska konferenca s področja raziskovanja moških in moškosti Changing men and masculinities in gender equal societies?

>> 8-letna Nojoud Muhammed Nasser v Jemnu zahteva ločitev od 30-letnega moža, ga obtožuje za spolno zlorabljanje, fizično nasilje in posilstvo, toži pa tudi svojega očeta za prisilno poroko s tem 30-letnim moškim. Na sodišče v Sani je deklica prišla sama, ker je v družini nihče ni branil pred nasilnim soprogom in očetom in pomagal, da bi našla sodnika, ki bi prevzel njen primer. Zataknilo pa se je že na samem začetku, saj po jemenskih zakonih mladoletni ne morejo vlagati tožb. Ne glede na to je neki sodnik, takoj ko je slišal zgodbo, prevzel primer in dal nalog za aretacijo dekličinega očeta in moža. »Moj oče me je tepel in mi govoril, da se moram poročiti s tem moškim, če pa tega ne bom storila, bom posiljena. Noben zakon in noben šejk mi ne bosta pomagala. Ne glede na grožnje se nisem hotela poročiti, toda poroka je bila sklenjena brez moje privolitve,« je povedala deklica in dodala, da je prosila očeta in mamo, naj ji pomagata pri ločitvi, toda rekla sta ji, da bo morala to, če želi, izvesti sama. Mnogi v državi primer vidijo kot izhodišče, da se zaostri zakonodaja in preprečijo poroke otrok.

F-mail je namenjen izmenjavi informacij o vprašanjih enakosti spolov. Novice lahko sproti spremljate na spletni strani www.drustvo-vitaactiva.si.

VIR: F-mail 2008/16 in F-mail 2008/17

Ministrstvo za prihodnost na podlagi edinega odstavka edinega člena časovnega zakonika zagotavlja, da vse mine.

Najprej

Pujsek za srečo

NATÓ

Pjostoj za svjčo

foto: osebni arhiv

VSE SE SPREMINJA

Sol in Koper
Biba

018
KRALJI
ULICE

Se spominjate, dragi moji, kako je izgledal prvi maj nekoč in kako izgleda danes? Predvsem pa: kaj je nekoč pomenil in predstavljal ta praznik, to obeležje, to druženje ... Jaz sem še ravno ujela tisto evforijo v stari Jugi. Vsi delavci so bili ponosni na to, da so delavci. Nihče ni maral lenuharjev, prav dosti jih niti ni bilo – vsaj takšnih ne, kot so danes. Nihče ni poznal masovne brezposelnosti in socialne podpore. Vsi, vsaj večina, so delali, bili plačani za svoje delo – in takrat je imel prvi maj resničen pomen. Spominjam se svoje matere ... Bila je samohranilka s tremi otroki in prav ničesar nismo stradali. Ko smo dobili novo stanovanje, je šla mama v trgovino, vzela celotno pohištvo na kredit, in to je bilo to. Danes je prava umetnost stanovanje sploh dobiti, še posebej za mlade. Ko pa ga končno le dobiš, potrebuješ tono denarja, da ga opremiš vsaj toliko, da lahko v njem spodobno živiš. Razlike med takrat in danes so več kot očitne. Okej, vem, da takrat nisi smel misliti preveč s svojo glavo, izstopati iz množice, biti drugačen, toda gledano širše: večini ljudi je bolj pomembno to, da lahko svojo družino prehrani, obleče, da imajo streho nad glavo in da si enkrat na leto privoščijo en teden dopusta na morju. Intelktualne in revolucionarne stvari jih ne zanimajo in z njimi prav tako ne morejo narediti zgoraj naštetih – za njih najbolj pomembnih stvari v življenju.

Naj drugi dvigujejo glas, se pritožujejo in borijo za svobodo govora, oni tako ali tako z nikomer ne »govorijo«. V službi trdo delajo, imajo namreč normo, med malico raje jedo in pokadijo tako zeleno cigareto, oddelajo do konca izmene, tečejo domov, pojedjo kosilo, se zvrnejo na najljubši fotelj in oddremajo eno kitico. Zvečer si pogledajo kavbojko, »Kviskoteko« ali kaj podobnega ... in gredo na zaslužen počitek. Zjutraj pa vse še enkrat naokoli. In pojutrišnjem enako. Takšno je pač njihovo življenje. Ob petkih, ko zavijejo v lokalno oštarijo, jih pa tako ali tako ne moti, če morajo bolj potihno pljuvati po sistemu, politiki in Titu. Mali človek, ki je bil apolitičen, je v Jugoslaviji živel kot mali cesar. To je dejstvo! Ravno zato je prvi maj pomenil veliko, saj je predstavljal njegov

cel svet. Spoštoval in cenil je dejstvo, da ima delo, saj mu je le-to zagotavljalo normalno življenje. Kar povprašajte vse tiste upokoјence, ki danes životarijo s sramotnimi 290 evri na mesec. Povprašajte jih, ali so si kdaj v življenju, v vseh več deset letih delovne dobe mislili, da bodo na stara leta bili skorajda enakovredni tistim, ki si doma praskajo rit. Prav tako naj vam povedo, kako lepo je bilo živeti včasih, ne glede na razne luknje v sistemu. Našim staršem so babice pripovedovale junaške zgodbe iz vojne, našim zanamcem pa se bodo pripovedovale zgodbe, prav tako junaške, o preživetju in borbi z minimalnimi dohodki.

Realnost

Ja, ta se prav tako popolnoma razlikuje od tiste nekoč. Realnost je, da se je v zadnjih treh letih hrana – predvsem v nerazvitih državah – podražila za kar 83 odstotkov, od tega samo v zadnjem letu za 40 odstotkov, tako poroča OZN. V razvitejšem svetu pa se je denimo pšenica podražila za rekordnih 130 odstotkov, in to zahvaljujoč biogorivom. V Turčiji, ki ni tako zelo daleč, ljudje ure in ure čakajo v neskončnih vrstah, samo zato, da bi si lahko kupili riž, pa še ta je omejen, saj en kupec lahko kupi le en kilogram riža. Raziskave so pokazale, da so zaloge žit v svetu najmanjše po letu 1982, ko se je podobna kriza že zgodila, vendar tudi takrat ni bilo tako kritično, kot je danes. Na svetu je 850 milijonov ljudi lačnih. Kronično lačnih. Pomeni, da nimajo hrane danes – in tudi jutri je ne bodo imeli, saj nič ne kaže na to, da bi se razmere izboljšale. WTO in WMF (svetovna trgovinska organizacija in svetovna monetarna fundacija) sta konec aprila končno javno priznali krizo glede revščine in pomanjkanja hrane. Medtem pa Rusija v Tripoliju odpisuje dolg, ki je težak kar 4,5 milijarde evrov. Pa tudi v Sloveniji so razlike vedno bolj očitne. Srednji razred se počasi, a sigurno briše iz obstoja. Medtem ko se eni bahajo z denarjem, ki ga imajo, se drugi sramujejo priznati, da si ne morejo vsak dan privoščiti bele štručke in mleka. Ivan Zidar (SCT) je tako v intervjuju na javni televiziji ležerno povedal, da ni res, da

so pri njem doma med hišno preiskavo kriminalisti našli pol milijona evrov, pač pa zgolj nekaj malega, 20 ali 30 tisoč evrov. Razložil je prav tako, da je sef, kjer se je nahajal ta denar, ženin in ne njegov, torej si lahko samo mislimo, koliko se pravzaprav nahaja šele v njegovem lastnem sefu. Ja, to je žal današnja realnost – upokoјenci in delavci nimajo niti stare nogavice, v kateri bi imeli skritih 100 evrov za tiste resnično črne dni, spet drugi imajo dobesedno vsega preveč.

Praznovati ali se sramovati

Dandanašnji torej dejansko ne vemo točno, kako bi doživljali prvi maj. Vsega pomena in sijaja sicer še ni izgubil, je pa na pravi poti, da se mu to kaj kmalu dejansko zgodi. Prav generacije, ki prihajajo sedaj v tovarne, delavnice in obrate, se čez 10 ali 15 let na ta praznik ne bodo imele česa veseliti. Že samo če pogledamo na okoliške hribe danes in preštejemo vse piknike in krese ter njih število primerjamo s fotografijami naših babic in staršev, bomo uzrli velikanske razlike. Razlike v številu ljudi in obiskovalcev raznih prirediteljev. Razliko v številu kresov in privatnih piknikov. Razliko v – in ta je najbolj očitna – govorici obrazov tistih, ki na teh praznovanjih so. Nimamo prav veliko razlogov za smeh in veselje. Že dejstvo, da je večina ljudi morala za organizacijo svojega piknika dvigniti kratkoročni kredit ali se zadolžiti na bančnih karticah ter kupovati hrano in pijačo v treh različnih trgovinah glede na akcijske ponudbe in cene, ni ravno spodbudno in ne preveč obetajoče za prihodnost. Sama sem bila pred prazniki v hipermarketu, in ker sem vedela, da se bom v tej številki razpisala o tej temi, sem bila zelo pozorna na nakupovalne vozičke in košarice drugih kupcev. Čuditi se nisem nehala še cel naslednji dan, saj so tudi tam vladale ogromne razlike. Medtem ko so nekateri nabasali svoje vozičke do vrha in še čez (potrebovali bi vzvratna ogledala za varnejše manevriranje), so drugi imeli v svojih vozičkih le najnujnejše: kos sira, malce salame, mleko, kavo, kruh in radensko. Žalostno. Resnično žalostno. Strah me

Kdo se boji črnega moža?

SMEJOČE OČI

Otvoritev razstave Smejoče oči, Metelkova mesto, 15. maj 2008

je, ko samo pomislim, le kam gre ta svet. Le kje se bo vsa ta norost enkrat ustavila? Smo res na poti lastnega propada? Se bomo znali sploh vrniti nazaj k pravim vrednotam, kjer ne bo pomemben samo denar? Nam bo uspelo? Bo že prepozno? Resnično ne vem, ali naj praznujem ali naj se sramujem vsega skupaj. Ljudje nismo več enaki. Naše vrednote so postale čisto drugačne. Na prvem mestu niso nasmeh, pozitivna misel, ljubezen, družina, ampak samo denar, keš, cvenk, money, gotovina ... Pa živel tudi naslednji prvi maj!

Vaša Biba

foto: Branka Alakac

foto: Andreja Gimpelj

foto: Andreja Gimpelj

foto: Andreja Gimpelj

Zvečer ob 20. uri se je začela otvoritev študentov socialne pedagogike, ki so si neko poletje vzeli čas, da spoznajo in sami sodelujejo v življenju romskih otrok. Kakor vsak projekt je tudi ta povzročil določene pomisleke, ki pa so se izkazali za malenkostne, če ne celo nesmiselne, saj so jih otroci sprejeli z veseljem, ki se je hitro razlezlo tudi med njimi. Pet dni so jih učili, navajali in se pri tem imeli skrajno lepo, na način življenja, ki je marsikomu od »normalnih« ljudi samoumeven. Pri njih je zelo problematično kajenje, saj že predšolski otroci kadijo. Ko so jim razložili, da je kajenje škodljivo zdravju, so pri njih izzvali nemajhno presenečenje, saj je bilo kajenje za njih nekaj samoumevnega – del življenja, ki se mu ne moreš izogniti. Tako da so pri »odvajanju« imeli nemalo težav. Drugi problem je bila higiena. Večina, če ne celo vsi otroci, niso imeli osnovnih higienskih navad, kot so umivanje, pranje zob, oblek ... S tem, da jih zelo malo redno obiskuje šola. Vse, kar sem že omenil, pa niti ni presenetljivo, a to še ne pomeni, da bi se v šoli naučili oziroma navadili na »lepši« oziroma boljši način življenja, saj je marsikomu znano, da je šola za nekatere izhodišče za odvisnost od alkohola, če ne celo od prepovedanih drog. Marsikateri najstnik oziroma otrok jim zavida dejstvo, da jih starši prepričujejo, naj ne hodijo v šolo. Poleg nekaterih negativnih posledic šolanja ima le-ta tudi svoje prednosti, ki bi se jih tudi romski otroci morali zavedati in jih upoštevati.

Poleg tega so imeli različne kulturne delavnice, od glasbenih, pri katerih so oboji neizmerno uživali, do slikanja na platno, ki je bilo potem razobešeno na stavbi, kjer je bila sama otvoritev. Vse to navdušenje nad tem tednom je pri meni izzvalo kar malo zavisti, saj so poleg tega, da so pri tem uživali, naredili tudi nekaj pozitivnega. Z upanjem, da so jih tudi kaj naučili, so zapustili tabor z žalostjo in mislijo, da se kaj takega kmalu ponovi.

Med samimi obiskovalci je bilo nekaj uporabnikov Društva za teorijo in kulturo hendikepa YHD, ki jim je prostore za razstavo tudi odstopilo, in študentov socialne pedagogike. Kar nekaj obiskovalcev pa je bilo tam, ker jih je sama romska problematika

zanimala in jim ni vseeno za njihovo prihodnost. Izrazili so skrajno navdušenje nad samim projektom, a tudi nad razstavo, z upanjem, da to ni muha enodnevnica in da se bodo podobni projekti in razstave nadaljevali tudi vnaprej. Vse skupaj se je zaključilo s pečenjem baklav, ki so v bistvu flancati. Ti so kmalu pošli.

Marko Nakrič

foto: osebni arhiv

KO DAMOKLEJU SE MEČ ODSTAVI ...

020
KRALJEVI
ULICE

Eden izmed členov v Deklaraciji o človekovih pravicah pravi: »Vsakdo ima pravico do svobodnega gibanja in izbire prebivališča znotraj meja določene države.« Kot pri marsikaterem drugem, se tudi pri tem, popolnoma osnovnem pogoju za možnost preživetja, velikokrat zalomi. Skvoterstvo oziroma ilegalna okupacija prostora se uradno prvič pojavi v prvi polovici 19. stoletja v zvezi z ilegalnimi priseljenci v Novi svet in francoskimi delavci, izključenimi s trga delovne sile. Socialne razlike in družbena neenakost pa niso le del industrijske dobe, ampak obstajajo tudi danes. Vendar se je družbeni položaj brezposelnega v primerjavi s prejšnjimi časi radikalno spremenil. Danes se od brezposelnega praktično nič ne pričakuje, kapitalistični sistem ga ne obravnava kot konstitutivni in njemu potrební člen, temveč mu je slednji predvsem v napoto kot odjemalec potencialnega kapitala. Vendar pa ilegalno dejanje zasede prazne in družbi očitno nepotrebne stavbe nima le politične konotacije boja proti obstoječemu redu, ampak omogoča tistim, ki so ekonomsko, socialno ter kulturno odrinjeni, ponovno oblikovanje bivanjskega prostora in pridobitev dostojanstva. In če se kdo sprašuje, kako lahko sploh nekdo pomisli, da ima pravico naseliti se v zgradbi, ki mu ne pripada, je odgovor preprost: brezposelni namreč ni le neka oseba brez prihodkov, dela in družbene vloge, temveč posameznik, ki ne more zadostiti splošnim pričakovanjem okolice. Skvoterji dajo tako le protiargument različnim sistemom, ki so jih pripeljali do njihovega socialnega položaja, in tako oblikujejo novo politiko, slonečo na večni negotovosti. Iz te situacije črpajo moč za pragmatično rešitev, prilagojeno dani situaciji, t. j. okupacija zapuščenega objekta v lasti tiste družbe, ki jih je zapustila. Skvoterji, ki oblikujejo sebi lastno življenje v skupnosti, iz katerega črpajo novo pozitivno spodbudo, pa bi lahko bili obravnavani tudi kot moderni sooblikovalci urbanega življenja. Skupnost drugečnega družinskega bivanja, kot je navadno v zahodni družbi, v predhodno opuščeni stavbi brez namembnosti daje smisel, v njej se rodi novo življenje in nov sistem bivanja, osnovanega predvsem na medsebojni pomoči in solidarnosti ter javnem delu za skupno dobro. Vendar pa, dokler bodo skvoterji obravnavani kot prestopniki zakona, njihovo delo ne more biti valorizirano in posledično tudi ne finančno povrnjeno. Delo brez vrednosti in plačila pa kmalu pomeni družbeno krsto nevednega in nepotrebne posameznika, ki se vrti v začaranem krogu brezposelnosti in ne(z)možnosti zaživeti dostojno življenje.

**BELGIJSKI ZAKON PRAVI, DA SE LAHKO
V VSAKI DRŽAVNI ZGRADBI, KI JE
PRAZNA DVE LETI, NASELI KDORKOLI,
KI JO JE SPOSOBEN VZDRŽEVATI.**

Kot so nekateri našli rešitev mizerne situacije v »ilegalnem« skvoterstvu, tako so nekateri skvoterji našli alternativno rešitev za legalizacijo svojega delovanja. Seveda ob pogoju, da si je za to prizadevala tudi ostala družba, natančneje državni sistem.

Le kakih 400 metrov od velike kraljeve palače v Bruslju se nasproti hotela s štirimi zvezdicami nahaja zgradba, ki s svojimi sedmimi razobešenimi zastavami pritegne pozornost mimoidočega. Petnadstropna zgradba na Kraljevi ulici številka 123 pomeni dom in novo življenjsko možnost trenutno 55 članom.

Belgijski zakon namreč pravi, da se lahko v vsaki državni zgradbi, ki je prazna dve leti, naseli kdorkoli, ki jo je sposoben vzdrževati. Šestdeset prišlekov, predhodno nastanjenih v bližnji cerkvi, je maja lani zasedlo prazne pisarne 123ke ter o svojem prihodu takoj obvestilo lokalno oblast, saj si niso želeli ponoviti zgodbe preganjanja. In očitno je bila volja na obeh straneh dovolj močna, da so bila pogajanja uspešna: lokalna skupnost jim danes sofinancira polovico stroškov za elektriko in jim omogoča brezplačne telefonske klice doma in v tujino. In kar je najpomembnejše – pusti jim prebivati.

Kot večina skvotov tudi ta deluje po principu medsebojne pomoči in sodelovanja, zato si tam lahko toplo posteljo poišče vsakdo, ki jo je potreben. Zaradi prostorske stiske pa so prebivalci na 123ki prisiljeni v selekcijo: na rednih sestankih poleg splošnih zadev delovanja skupnosti diskutirajo tudi o novih članih. Seveda ima prednost tisti, ki se nahaja v večji stiski. Ampak kako soditi stisko posameznika? Tega odgovora žal tudi oni niso poznali ...

Na 123ki vsak član mesečno prispeva 19 evrov za vzdrževanje zgradbe ter nakup hrane in stvari, ki so namenjene celotni skupnosti. Poleg tega mora nekaj svojega časa nameniti prostovoljnim dejavnostim, ki omogočajo praktično funkcioniranje skupnosti: tako so nekateri zadolženi za kuhinjo, drugi za nakupe, tretji za finance in podobno. Mogoče se z ekonomskega vidika prostovoljna dejavnost zdi nesmiselna, sploh ko govorimo o ljudeh brez dohodkov. Vendar pa s svojim delom brezposelni spet postanejo družbi potrebni, njihovo delo je cenjeno. Skupnostno delo jim vrne družbeno vlogo ter kakovostno in aktivno soustvarjanje prostora bivanja. Člani skupnosti zavoljo lastnega preživetja in preživetja skupnosti prirejajo različne kulturne dogodke in nudijo pomoč brezdomcem in ljudem brez urejenega statusa. Sodelujejo z nevladno organizacijo *Ministère de la crise de logement* (Ministrstvo za stanovanjsko krizo), oblikovano po pariškem modelu z namenom povezovanja različnih aktivistov in organizacij v boju proti stanovanjski krizi, ki je zasnovan kot boj proti socialni izključenosti. *Ministère* organizira različne akcije, spodbuja medsebojno solidarnost in skrbi za izmenjavo izkušenj in pozitivnih praks, s čimer na neagresiven, a učinkovit način opominja aktualno politiko na nerešena in prezrta vprašanja.

Skupnost na 123ki dokazuje, da so paradoksi praznih stavb, visokih najemnin ter ljudi brez strehe nad glavo rešljivi na konstruktiven način za obe strani. Seveda pa to še ne pomeni, da je principu *win-win* oziroma obojestranskega dobrega zadoščeno.

Pamflet:

PA NE OKOL GOVORT

foto: osebni arhiv

KONTROLIRANA DRŽAVA NA SONČNI STRANI ALP

Naj živi Big Brother. Na sporedu Kanala A se lahko naslajate nad totalno kontroliranimi državljani, ki nastopajo v tako imenovanem šovu Big Brother. Da je to neokapitalistično sranje itak degradacija Orwellovega romana iz 1984. leta, je jasno že vsakemu, gre le za eno kapitalistično-socialistično poneumljanje slovenskega občestva – ali pa bi lahko rekli, da je cel svet tak in da je ta Psihiatrična država na sončni strani Alp itak odsev oddaje Big Brother. No ja, po Ljubljani so kamere povsod, na križiščih, ulicah, trgovinah, vecejih in preko mobitela vas ni težko izslediti, mail vam pregleduje vrhovni

oziroma big brother, ki je glavni diktator v romanu, po katerem Holandci – upam, da – plačujejo Blairovim potomcem avtorske pravice. Torej je oddaja le odsev države, v kateri živimo, bolje rečeno, životarimo. Že od rojstva do smrti si pridelamo toliko papirjev, dosjejev, nekateri na socialni službi, drugi celo na Sovi ali policiji; in vse življenje je v Psihiatrični državi na sončni strani Alp, kot je napisal moj klon Orwell, kontrola misli in dejanj. Pobegnite na Fidži! Šov sam je nezanimiv, razen nekaj debelih in tečnih bab ter bla bla tipov ni nič, no, ja, v stari hiši smo videli le ene joške, pa našega Marka, ki bi lahko poleg tega, da je kemik po poklicu, povedal kaj o nas. Samo to pa je že drug kultni roman, no, in grem staviti, da če bi udeležence oddaje spraševali o Ericu Blairu, bi mogoče le Marko povedal kaj, nekakšni neokapitalistični ekscentrični tipi pa verjetno še slišali niso zanj. Mimogrede: v angleških šolah je obvezno branje. In žal je sedaj, ko je Marko odšel kot Goldstein, žid, upornik, saj ga je vrhovni izločil, vse le bla bla bla. Dolgčas. Imam predlog, ki ga bom patentiral, in ta je, da se dobi nekaj norcev, noric in da se posname ta šov v deželni blaznici kranjski. Kdor bo pridno pojedel tablete, bo šel v varno hišo ... To bi bilo nekaj! Predstavljajte si bolnike s svojim obscenim humorjem, pokazali bi le to, da so zunaj v tako imenovanem varnem svetu še bolj nori in blazno dolgočasni. Nek pisatelj je nekoč dejal: »Kako dolgočasno življenje morajo imeti tisti, ki se jim nikoli ne zmeša.« Torej ... to je moj predlog za naslednjo sezono Big Brotherja na Kanalu A.

021
KRALJI
ULICE

foto: Matilda M. Dobro

Črtomir Clonsky

Tanja & Matilda

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

IZPOD PISANE PISAVE MI PRIHAJA TVOJ VONJ,
TVOJ PREPOZNAVNI VONJ, IN MOJ PRST GA ŽELI UJETI.
UJETI V ZRAKU,
V CELOTI GA OVITI IN SE PONAŠATI Z NAJLEPŠIM.
BIL JE TISTI DAN,
BIL JE TISTI DATUM,
KO ZAPLESALI SVA PO DA VINCIJEVI LINIJI.
ZAZATE OČI,
A ZAŠITO MEDNOŽJE.
TAKRAT SI SI GA ZAŠILA ZAME IN ŠTELA MOJE SPODRSLJAJE ...
BIL JE TISTI DAN,
BIL JE TISTI DATUM,
KO SVA PADALI NAVPIČNO
IN HITELI ZVEZDAM ŠTET ...

KRALJICA

OD TISTE URE SEM POLITA, POPITA,
ZAŠITA IN SKRITA PRI BOGU ZAČASNO,
TVOJA VAGINA DENTATA – ŽELJA ZOBATA:
TVOJA POTREBA IZ NIČA IN SRH IZPOD BIČA,
S KATERIM ME PROSIŠ, BOŽAŠ, ROTIŠ ...
VAGINA DENTATA, AH, SPET TU ZAGATA:
NAJ PADEM ŠE ENKRAT,
KOT VČASIH SEM DNEVNO?
NAJ SE SPOTAKNEM SLUČAJNO,
DA PRED OBLIČJE TI PADEM?
POLITA, POPITA IN SKRITA ZA BOGOM,
V SRCU ODMEVA LE OTOŽEN MI ZBOGOM,
LETA ŠE ŠTEJEM, KI OD TAKRAT SO UMRLA,
TI ZA VSAK SLUČAJ SEM OKNO PRIPRLA,
DA TIŠINA NI VSE, KAR MI PREPEVA.

STROKOVNA EKSKURZIJA PO NIZKOPRAŽNIH PROGRAMIH V MÜNCHNU

Zavod za zdravstveno varstvo Koper je organiziral strokovno ekskurzijo v München za nizkopražne programe v Sloveniji, ki se ukvarjajo z injicirajočimi uporabniki drog. Udeleženci strokovne ekskurzije smo bili Društvo Stigma, Društvo Svit, Zdrava pot, Zavod Socio, Zavetišče za brezdomne uživalce drog in Društvo Kralji ulice. V Münchnu smo si ogledali, kako delujejo nizkopražni programi v povezavi z viskopražnimi. Po organizacijah nas je vodil gospod Mihael Maček, ki je zaposlen v organizaciji Condrobs. Condrobs je organizacija, ki ima več dnevnih centrov in tudi viskopražne programe za uporabnike trdih drog. Najprej nam je gospod Maček predstavil delovanje viskopražnih programov, ki jih izvajajo, ter tudi delovanje skupine za odvisnike. Po tej predstavitvi smo se odpravili v dnevne centre. V dveh dneh smo obiskali tri dnevne centre in eno prenočišče za uživalce trdih drog.

SITUACIJA V MÜNCHNU

Prostorski pogoji so popolnoma drugačni kot pri nas, saj so bili vsi dnevni centri večji od naših dnevnih centrov. Poleg tega so imeli vsi tudi ločene prostore za sestanke in individualne pogovore. Dnevni centri tam so zelo urejeni in delujejo kot nekakšen lokal, kjer za vsako stvar, ki ti jo nudijo, plačaš simbolično ceno. Zanimivo je bilo to, da si se lahko zaklenil v zelo čiste in urejene sanitarije ter da večinoma nimajo težav z injiciranjem droge v samem prostoru, kljub temu, da nimajo urejenih varnih sob. Uporabnike vključujejo v delo dnevnega centra preko družbeno koristnih del ali pa za minimalno plačilo. Pomagajo pri vzdrževanju, čiščenju, barvanju dnevnega centra ter dnevno pripravljajo kosila za ostale uporabnike, strokovni delavci pa intenzivno delajo z vključenimi uporabniki ter jih vzpodbujajo za spremembo ali pa mogoče abstinenco. Dnevni centri so odprti po največ štiri ure, preostali čas pa je namenjen individualnemu delu z uporabniki.

Zavetišče za uživalce trdih drog pa je odprto 24 ur na dan. Skozi dan odprejo tudi dnevni center in izvajajo izmenjavo igel ter štiriindvajseturno svetovanje. Uporabnike pred prihodom v sobe pregledajo in jim ponudijo varno shranjevanje lastnine in droge. Skozi noč sta dežurna dva strokovna delavca, ki delata obhode ter nudita pomoč v primeru zdravstvenih težav. Mesto München ima urejeno stanovanjsko politiko, za vsakega posameznika zagotavljajo posteljo oziroma prenočišče. V dveh dneh smo kar precej hodili po mestu in opazil sem le dve osebi, ki sta »izgledali«, kot da živita na cesti. Če vse navežem na t.i. prostovoljno življenje na cesti, bi se pri nas najbrž zgodilo kaj podobnega. Zelo malo bi bilo tistih, ki bi se odločili za življenje na ulici, če bi zagotavljali prenočišča za vse prebivalce. Tam se programe ne prijavlja na razpise, ampak dobijo sredstva s strani mesta (za najemnico) in dežele Bavarske (za opravljeno delo). Poročila pošiljajo le enkrat na leto; glavni poudarek v poročilih je delo z uporabniki oziroma individualno delo. Izmenjava igel je nekje v ozadju ter skoraj nepomembna, saj ne beležijo števila izmenjanih igel, ki so zelo lahko dostopne uporabnikom. Kljub temu, da je zelo težko primerjati slovensko in münchensko pozicijo

nizkopražnih in viskopražnih programov, pa bi lahko vseeno našli nekaj dobrih smernic za naše programe. Menim, da bi bilo nujno potrebno povečati sodelovanje med nizkopražnimi, metadonskimi in viskopražnimi programi. Potrebno bi bilo omogočiti boljše prostorske pogoje za delovanje naših organizacij, poenostaviti sistem prijav na razpise in zmanjšati število poročil.

Večina uporabnikov nizkopražnih programov je večkratno izključena, zato je potrebno vsak primer obravnavati individualno ter s pomočjo različnih nevladnih in vladnih organizacij, saj je le tako možno doseči večje spodbujanje uporabnikov za zmanjšanje uporabe drog.

Strokovna ekskurzija je bila zelo dobro organizirana in koristna za strokovne delavce. Upam, da bo v prihodnje še več podobnih ekskurzij, saj smo vsi dobili nekaj dobrih idej, kako bi lahko delovali in izvajali svoje programe še bolj učinkovito.

Zahvale pa gredo gospodu Kreku in gospe Vodlan ter Zavodu za zdravstveno zavarovanje Koper za organiziranje ekskurzije ter gospodu Mačku za veliko gostoljubje, prevajanje, organizacijo in vodenje po Münchnu.

Bojan Kuljanac

ŠPORTNI KRALJI

foto: Švejk

Sreda, 30. 4. 2008

Športni kralji (nogometaši) smo z gospodom Zokijem Bukovcem, ki je bil glavni pobudnik in organizator druženja vseh ekip, ki se dobivamo vsako nedeljo na igrišču trgovske šole in igramo nogomet, priredili en mali piknik za vse sodelujoče ekipe: Fušarje, Ribe in Kralje ulice. Odigralo se je kar nekaj tekem, zraven pa se je tudi malo pojedlo in zapelo. Misliva, da so druženja dobrodošla, kajti vsi sodelujoči so bili zadovoljni, posebej pa naši Kralji ulice, kajti takih srečanj doslej niso bili vajeni. Kralji ulice se posebno zahvaljujemo Športnemu društvu Poljane, ki nam je omogočilo prostor, kjer smo prireditev lahko tudi izvedli. Rezultatov tekem tokrat ne bomo gledali, kajti bistvo sta bila druženje in zabava.

Zlati donator: Zoki Bukovec
Srebrni donator: ŠD Poljane
Bronasti donator: Hervis Celje

Selektor Dare Majtan in časomerec
Janez Kompare

STANJE PO KAZENSKIH STRELIH:

NK KRALJI ULICE : NK FUŠARJI

2 : 2

Zelo oslabljeni ekipi – Kralji ulice in Fušarji – sta se 20. 4. 2008 ob 10. uri ponovno pomerili v nogometu kot vsako nedeljo na igrišču Srednje trgovske šole in Dijaškega doma Ivana Cankarja. Selektorja obeh ekip sta imela veliko težav s sestavo ekip, kajti ključni igralci so bili poškodovani ali pa zaradi rumenih in rdečih kartonov niso mogli sodelovati. Selektor NK Kralji ulice je bil zato prisiljen poklicati igralce iz tujine – NK Ribe, selektor NK Fušarji pa je v sili iskal igralce kar na ulici ob jutranji kavici.

Selektor NK Kralji ulice

023
KRALJI
ULICE

DRINK GRE DONS

O, alle, alle allejle allejle,
naša ekipa ulice kraljevsko melje.
O, alle alle, da se ve,
kolektiv kraljevski do konca gre,
naj Veteran se zaveda,
da pojedla ga bo zmeda,
o, seveda, o, seveda.

Oooo, ooo, oo,
K kot karma, taram taram, tam,
R kot rock'n'roll, fonetika: aaaam,
A kot alkohol, ja ja ja,
L kot lekcija, aham, aham, aham,
J kot jekleni in iii iii,
I kot idila – naša je sila,
naj Veteran se zaveda,
da pojedla ga bo zmeda,
o, seveda, o, seveda.

Jee, ee, jee, eee,
U kot unikat, ja ja ja,
L kot lekcija, o, alle, ale,
I kot igralci, alejle, aje, aje,
C kot carji, eee, ee, eee,
E kot energija – pozitivna, kreativna,
naj Veteran se zaveda,
da pojedla ga bo zmeda,
o, seveda, o, seveda!

0000, ALLE, ALLEJLE!

Bojan Sklepič

foto: Matilda M. Dobro

EVROPSKA ZVEZA ZA BOJ PROTI REVŠČINI

V petek, 16. maja je bilo v Bruslju sedmo srečanje ljudi, ki se srečujejo z revščino.

024
KRALJI
ULICE

Na zasedenju Evropskega sveta v Lizboni leta 2000 so si bistrske glave evropskih držav in vlad zadale za cilj, da bi do leta 2010 Evropska unija postala najbolj konkurenčna in dinamična na znanju temelječa ekonomija na svetu sposobna trajne ekonomske rasti z več in boljšimi službami in večjo socialno kohezijo. Doseganje teh ciljev zahteva celosten pristop usmerjen v (...) boj proti socialni izključenosti. Ja tudi pikice so si zadali za cilj.

Za doseg tega ambicioznega cilja so podčrtali potrebo po skupnem socialnem delu za celo Evropo 21. stoletja, ki bo reagiralo na primeren način na vse oblike revščine in socialne izključenosti. Najlepše od vsega pa je, da so ugotovili, da morajo v ta proces s svojimi glasovi vključiti tudi tiste in predvsem tiste, ki jim je udeležba pri socialnih pravicah omejena zaradi odrinjenosti na socialni rob. Ena glavnih sestavin pri zagotavljanju večje udeležbe na evropskem nivoju so srečanja ljudi z izkušnjo revščine. Ta srečanja se zgodijo vsako leto od leta 2001 naprej. Letošnje srečanje je organizirala predsedujoča Slovenija, in sicer Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve. Podsekretarki direktorata za socialne zadeve Danici Ošljaj gre posebno priznanje za brezhbno organizacijo srečanja. Ministrica za delo družino in socialne zadeve Marjeta Cotman se je potrudila in osebno pozdravila našo delegacijo. Posebno hvaležni pa smo ji, ker nam je ponudila pomoč in podporo pri nadaljnjem delu naše skupine. Predsednica srečanja je bila gospa Vesna Leskovšek s Fakultete za socialno delo.

POPOTOVANJE V PRESTOLNICO EVROPE

Kakšne tri tedne pred srečanjem sem izvedel, da sem izbran kot nadomestna oseba za delegacijo, ki gre v Bruselj. Dobil sem nasvet, naj se pozanimam o »minimum incom« in da bom mogoče moral kaj o tem povedati. Teden pred srečanjem sem imel prvi sestanek z vsemi ostalimi iz slovenske delegacije. Upal sem, da bom dobil kakšne napotke in navodila, kaj natančno bom tam sploh počel. Izvedel sem, da je zdaj prišlo do spremembe in da bom sodeloval v delavnici z naslovom »Housing«. OK! Rajši nisem nič spraševal, ker mi je bilo jasno, da imam zdaj preveč dela za ta en teden. Aja, naj še pripomnim, da sem šele na tem sestanku izvedel, da kratica EAPN pomeni European Anti Poverty Network!

No, takole pripravljen na vse, v resnici pa na nič posebej, sem se odpravil v Bruselj. V delegaciji smo bili koordinator Ibrahim Nouhoum iz društva Humanitas, Jadranka Glavač iz društva Varno zatočišče, Ivan Cencelj iz Zveze nezaposelnih in socialno ogroženih Slovenije in jaz, vaš prodajalec časopisa Kralji ulice.

Potovali smo z letalom. Nastanili so nas v parlamentarni četrti v hotel s štirimi zvezdicami. Takoj po prispetju nas je čakala zanimiva večerja ... Lepo sem se sprostil in pomešal med ostale goste-delegate, in glej ga zlomka, šele tukaj sem prvič ugotovil, da zna biti tole vse skupaj mnogo bolj zanimivo od zastojarskih počitnic. Našel sem sogovornike, s katerimi sem dejansko komuniciral o stvarnih problemih iz sveta, življenja in vsega skupaj. To me je v resnici tako

šokiralo, da sem moral pred spanjem še na kratek sprehod, ki se je spremenil v izgubljanje po Bruslju do dveh, treh ponoči. Čeprav sem moral vstati ob sedmih zjutraj, sem se želel najprej čisto na novo prilagoditi novonastali situaciji. Slutil sem, da bom zjutraj doživel nekaj veličastnega.

PALAČA EGMONT

Začeli smo takoj in na polno. Po pozdravnih nagovorih in poročilu s šestega srečanja smo se lotili delavnice na štiri teme: stanovanjska politika, minimalni dohodek, storitve splošnega pomena (energija, voda), socialne storitve, vključno s temami, ki zadevajo imigrante, etnične skupnosti, starejše, invalidne osebe ...

Bil sem v prvi, najštevilčnejši delavnici, govorili pa smo v angleščini. Lahko bi se počutil kot tele, ki ga pripeljejo v mesnico, ko so me vprašali, če je Slovenija pripravila kakšno poročilo. To sem bil jaz! Poročanja mi ni nihče niti omenil! Še dobro, da sem bil pripravljen na vse. Na koncu poročanja ostalih delegatov sem dodal, da pri nas nimamo nič manj problemov, kot v ostali Evropi, tako da sem se lahko elegantno na dolgo razgovoril o naših specifičnih težavah v stanovanjski politiki: kot so divja privatizacija, neprimerno načrtovanje za prihodnost, nov zakon, ki spet ščiti bogate bolj od ostalih.

Vmes sta bili dve pavzi. Hvaležno sem se razvajal z najboljšimi belgijskimi slaščicami, kanapejčki, sokci, na bleščečem marmorju in prelepih tepihih, ob klesanem kamnu in dragocenem lesu. Toda to smo si vsi zaslužili, ker smo res delali. V palači smo bili zaprti do večera! Uradna poročila bodo natisnjena v roku 14 dni, tako da tu ne bom rabil prostora za nekaj, kar bodo drugi itak napravili bolje. Moj prispevek je bil v tem, da sem nakazal, da bi vsakdo v družbi, ki se imenuje potrošniška družba, moral imeti dovolj, da ostane potrošnik. Drugače izpade iz družbe. Ravno tu pa se začneta socialna izključenost in revščina. Stroški bivanja veselo zmanjšujejo kupno moč prebivalstva. Tako da smo skupaj oblikovali sklep, da stroški bivanja ne bi smeli presežati 30 odstotkov prihodka. Zame najpomembnejše pa je bilo, da so mi stalno omogočali, da sem se lahko družil z vsemi udeleženci srečanja.

foto: osebni arhiv

foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna:

VEDNO SO MI GOVORILI, DA SEM ...

Kontakti, izkušnje – bil sem presrečen, da sem tam! Zvečer je bila neformalna večerja, kjer smo se lahko še bolj spoznali med sabo. Naslednji dan pa so nam celo organizirali nekakšno tržnico, na kateri je lahko vsakdo nekaj ponujal in dobil kaj od vsakega. Uradni del se je zaključil s poročili z delavnic, z odprto razpravo in sklepnim plenarnim zasedanjem.

NAZAJ V PUŠČAVO REALNOSTI

Jasno! Zdaj bi me lahko bilo sram, ker nisem niti vedel za Mrežo za boj proti revščini (EAPN). Pa me ni! Pustil sem se informirati. Danes se počutim poučen! Naučil sem se na najboljši, težji način, da če hočem biti obveščen, je najbolje, da za to poskrbim sam. Ko me je ministrica Marjeta Cotman že na začetku prvega dne srečanja pobarala: »Res je škoda, da v Sloveniji še nimamo EAPN,« res nisem vedel, kaj naj odgovorim. Začudenje romunske delegatke Andreje, da zakaj samo še pri nas nimamo mreže, me je skoraj razburilo. Vztrajanje norveških delegatov, s katerimi sem navezal tesne prijateljske stike z namenom bodočega sodelovanja, me je prepričalo, da sem zdaj res z vsem srcem pri stvari. Obljubil sem jim, da se bom zavzel pri ustanovitvi EAPN Slovenije.

Ena od prvih bistvenih nalog mreže je, da se kakorkoli spravi v parlament glasovanje o Zakonu o socialnem podjetništvu. Jaz vem, da naši politiki niso neumni. Socialno podjetništvo je dobra stvar, res daje rezultate. Vsakdo bi si s tem lahko zbiral točke priljubljenosti med volilci. Jaz mislim samo, da ne vedo ... Kar je za ljudi na njihovem položaju huda neumnost, zato pa so se v Lizboni leta 2000 odločili, da prisluhnejo še drugim.

To, da povem, zame ni več samo obljuba ali preprosto dolžnost. To je zdaj misija, ki jo bom opravil, pa naj stane, kolikor hoče! Prišežem.

Delegat Jakob Harisch

Vedno so mi govorili, da sem norec, da če bi malo obrnil dogodke sebi v prid, zaživel bi mnogo boljše. Nikoli nisem poslušal nikogar. Enostavno sovražil sem sebe v dno svoje grešne duše. Danes vem, da imeli so prav ljudje, ki so mi s svojimi nasveti hoteli dobro. Jaz sem bil v totalni zmoti! Ali sem bil res? Kaj če bi bilo trpljenje enako, le papirirano na malce drugačen način? Ja, kaj če? Torej je tako in tako vseeno, življenje je pa samo eno.

Torej ob izlivu te moje bistroutmnosti se vrnimo na realna tla. Čas je za novo, frišno pečeno zgodbo. Leta 1990 sem se kot zelenec ulice odpravil v sosednjo Avstrijo. »Odpravil! Lepa besedica, kajneda? V resnici sem moral na meji spizdit s svetlobno hitrostjo. Skuhal sem si malo prevročo župico. Grozil mi je hotel, imenovan zapor. Gospodje policaji so mi nevarno dihalo za ovratnik. Tudi naš župan je bil takrat med lovci. Z njim in njegovimi kolegi pa ni bilo šale. No, ker sem bil nezadovoljen z njihovo ponudbo in ker mi je njihova sapa smrdela, sem bil prisiljen poiskati čistejši zrak. V mrzlem decembru, ko so bili vsi praznično razpoloženi, sem jaz priropotal na železniško postajo v Gradcu. S 14 tisoč šilingi v žepu in obleko na sebi – sam v tujem mestu – nisem bil kaj preveč srečen. Jebeš ga, je pač tak! Lepa miselna tolažba, kajti ko te vse jebe, je zelo težko razmišljati pozitivno.

V takšnem razpoloženju sta me ogoljufala taksist in njegov »zemljak« – receptor. Poceni vožnja in poceni hotel. Oboje sem preplačal dvojno. Bravo jaz! Kakorkoli že, v tem hotelu sem preživel osem dni. Osem jebenih dni. Prekles sem boga – trotla, ki je spisal mojo usodo. Poslal sem ga daleč daleč stran. V tristo pizd maternih. Pa ni pomagalo nič! Po osmih dneh sem zapuščal hotel. Brez denarja. Sredi zime, sam v drugi državi. Vam povem, da je to kar velik kup dreka na enem mestu. Ko se ti tak kup zvrne na glavo, ugotoviš, da ne sanjaš in te ne nosi luna.

Tri naslednje mesece sem preživel z ekipo »jugo klošarjev«. Bili so izkušeni potepuhi. Vedeli so, kako preživeti na dnu. Bili so moji prvi učitelji! Začel sem obiskovati najtežjo šolo življenja – šolo ulice. Pokazali so mi vse variante uličnega preživetja. Bilo je poučno, vendar mi je ta način življenja počasi začel presedat. Postajal sem nervozen. Začel se je pojavljat upor. Gnusil sem se sam sebi. Tri mesece že nisem bil trezen. Umazan, neobrit, skuštran. »The end.« In tako zamišljen sem sedel na železniški postaji ter opazoval mamico, kako se podi za svojo hčerkico. Opazil pa sem tudi, da povsem nezaščiten torbica dremucka dober korak od mene. Reci psu, ki ni jedel že tri mesece, da ne sme v takem blaženem trenutku. Torbica je odšla z mano. Točneje vsebina njene denarnice. 18 tisoč šilingov. Perfektno!

A nisem bil dolgo lastnik tegale kupčka. Okradli so me na dunajskem veceju. Dva Srba sta mi zlomila arkado nad desnim očesom in mi odnesla keš. Kriv? Sam! Mahal sem z denarjem pred tatovi. No, da skrajšam ...

Do jutra sem se streznil. Z veliko mero samokritike in samopomilovanja sem znova klesal boga – trotla. Pa tudi tokrat ni pomagalo nič. Bila je samo majhna razlika. Bil sem namreč v dvojnem dreku. Jugo ambasada mi je priskrbela prevoz do Maribora. Gogijeva vesela vrnitev domov! Samo godba je še falila. Ob štirih zjutraj tistega davnega maja je bil Maribor v jutranji meglici žalosten. Hm ... Mogoče je žaloval z mano. Mogoče pa ni. Mogoče si je ogledoval zgubo, ki se je poklapano vrnila s svoje »znanja« željne ekskurzije. No, takrat, tistega majskega jutra, nisem bil prav nič željan znanja. Okolje sem spremenil, a klošar sem bil še vedno.

Za konec pa vsem kupcem Kraljev ulic: »Uživajte, kajti za vsakim dežjem posije sonce!«

Ostanite lepi in fajn bodite do naslednjič,

Goran Šrok - Gogi

TRI NASLEDNJE MESECE SEM PREŽIVEL Z EKIPO »JUGO KLOŠARJEV«. BILI SO IZKUŠENI POTEPUHI. VEDELI SO, KAKO PREŽIVETI NA DNU. BILI SO MOJI PRVI UČITELJI!

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

Boro in Anja

VIII. del

026
KRALJI
ULICE

Nekateri me sprašujejo, kakšna je razlika med avstralskim in ruskim zaporom. Razlika je ogromna. V Rusiji porabijo na enega zapornika na dan 1,5 avstralskega dolarja, v Avstraliji pa okoli 150 dolarjev, kar se pozna na udobju. Razlika je tudi v tem, da v Avstraliji ob desetih dopoldne odprejo vsa vrata in gredo vsi zaporniki po svojih opravkih. Nekateri gredo delat, nekateri se sprehajajo, drugi gredo v fitnes, knjižnico, v računalniški center ... V Avstraliji je izbira takih dejavnosti bila ogromna, v Rusiji si pa zaprt, s tem, da te zjutraj ob šestih ali sedmih odpeljejo na streho, kjer je nek prostor,

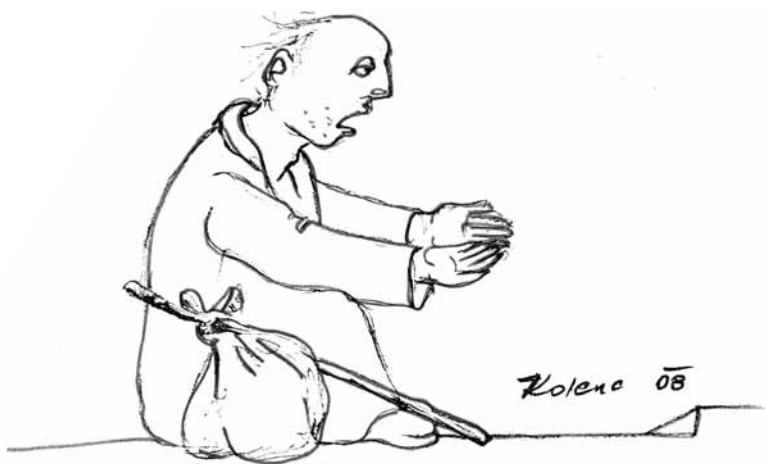
ki pa strehe nima, ampak le mrežo nad glavo. Tam se lahko sprehajaš sam ali pa v spremstvu še enega sojetnika. Nikoli ne srečaš drugih zapornikov, ker je to pač »izolator«. Izoliran si od vseh informacij in vseh zapornikov.

Kje pa je težje? Težje mi je na nek način bilo v Avstraliji, ker sem od začetka bil sam in so tam bili »gangi«, kjer so se združevali recimo Kitajci, Vietnamci, Libanonci, aboridžini in domači Avstralci. Slednji se niso povezovali v »gange«. Družčina teh je bila zares raznolika, kajti v Avstraliji so večinoma vsi priseljenci ... in v zaporu vidiš skoraj ves svet.

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

BRAT NA CESTI

*** Studije o beraštvu.** Znani danski žurnalist, Aksel Breidahl, je nedavno spisal več ostrih člankov zoper beračanje ter dokazal, da se stekajo podarjeni novci navadno v žepe nevrednih. Pozival je tedaj občinstvo, naj izroči rajši vsakojake darove dobrodelnim društvom. Da bi svoje nazore podkrepil, napravil je sam »praktične« poskuse kot berač razno preoblečen, o čemur poroča prav zanimivo. Kot »navadni cestni berač« v kavarnah in pri vratih, je dobil neko popoldne od 1. do 6. ure v Kopenhagenu 7 K 31 crow v denarju, množino kruha z maslom, dvakrat juho in enkrat prikuho. Preoblečen za prodajalko cvetlic je stal polnekega dne dve do tri ure v najhujšem dežju v manj obiskani ulici, vendar je dobil 3 K 54 cr. ne da bi prodal le ene cvetlice. Kot lajnar si je naigral v osmih urah celih osem kron. Potem je še odšel beračit na deželo da se prepriča, ali se res služinčadi tako slabo godi, da jedo le krompir. Povsod pa je dobil dobro hrano pač pa mu niso skoraj nikjer dali denarja.

Slovenski narod, 5. 8. 1902.

Stojiš na križišču cest, ne veš, ne kam ne kod,
kam boš ta večer položil svojo glavo? Kje boš spal?
V nočnih urah ugašajo luči in trušč vozil pojenja,
ti, moj brat, pa spiš na golih tleh, moj brat, trpiš resnično ...

Avguštin Knafelj

PISMA BRALCEV

POZDRAVLJENI!

V soboto sem v Ljubljani pri Zmajskem mostu kupila Kralje ulice. S časopisom sem se srečala prvič, a sem ga žal kupila po ceni tri evre (dala sem jih štiri). Ni problem v znesku, problem je v občutku, da si bil »nategnjen«. Upam, da je manjšina vaših prodajalcev takšnih in večina kupcev pametnejših od mene. Veliko uspeha še naprej, zadeva je zelo dobra!

Lep pozdrav s Koroške,
Iris

POZDRAVLJENI,

hvala za vaše pismo. Žal nam je za neljubi dogodek, ki predstavlja direktno kršenje naših pravil, h katerim se prodajalci časopisa zavežejo, preden pričnejo prodajati časopis. Vseeno pa prihaja do kršitev pravil, za katere izvemo, če nas kupci nanje opozarjate. Če nam opišete kršitelja, potem lahko tudi ustrezno ukrepamo (opozorilo, pogovor ...). O vaši pritožbi se bomo pogovorili na rednem sestanku prodajalcev.

V imenu Kraljev ulice,
Maja Vižintin

Objavljamo pismo, ki so nam ga poslali iz Društva za zaščito živali Ljubljana, in se obenem zahvaljujemo za velikodušno ponudbo brezplačne pasje hrane. Lastniki in njihovi pasji ljubljenci so bili zelo veseli, hrana je v hipu pošla.

SPOŠTOVANI!

Na vas se obračamo s ponudbo za donacijo približno 40 kilogramov pasje hrane nižjega kakovostnega razreda. Hrano ponujamo uporabnikom vašega centra, ki imajo v lasti psa in bi tako obliko pomoči morda potrebovali. Gre za hrano, ki nam je bila podarjena. V našem društvu psov ne nameščamo, zato teh briketov ne potrebujemo. Bližnja zavetišča za svoje varovance kupujejo bolj kakovostno hrano, za prevoz do bolj oddaljenih zavetišč pa je to premajhna količina hrane. Tako smo se spomnili na vas in mnoge brezdomce, ki imajo pse. Želim poudariti, da nikakor ne želimo namigovati, da so psi brezdomcev kakorkoli slabši od drugih in zato »vredni« le manj kakovostne hrane. Dejstvo je, da so določene znamke hrane manj kakovostne in jih lastnikom psov, ki so finančno dobro stoječi, odsvetujemo. Dejstvo pa je tudi, da na tisoče psov ob taki hrani živi vse življenje – najbrž tudi psi uporabnikov vašega centra. Te hrane ne potrebujemo, zavreči bi jo bilo (iz več razlogov) neetično, zato jo ponujamo vam. In seveda upamo, da

bomo tako naredili nekaj dobrega. Če se vam naš predlog zdi sprejemljiv, vam bomo hrano dostavili v vaše prostore ali po dogovoru kam drugam. Razdeljevanje le-te je potem povsem prepuščeno vaši presoji, pri čemer bomo veseli, če boste dali prednost tistim skrbnikom, ki tudi sicer za svoje živali lepo skrbijo. Vesela bom, če nam boste čimprej sporočili svoje stališče glede tega. Če se vam predlog ne zdi dober, bomo veseli namiga, kam naj se obrnemo s to ponudbo. Veliko uspehov pri vašem delu!

Petra Mohar,
Društvo za zaščito živali Ljubljana

027
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

**DRAGE BRALKE IN BRALCI,
KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z
OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA
IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V
VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON
VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO
ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ BOMO
OBJAVLJALI VAŠE POHVALE, PRIPOMBE,
PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL
JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA
TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760.
VABLJENI K SODELOVANJU!**

13. 5. 2008 >> Pozdravljeni kralji! V Ljubljano le redko zaidem in danes sem bila slučajno tam in kupila izvod vaše revije. Žal mi je, da brezdomci tudi v Mariboru niso aktivni v tej smeri, z veseljem bi veliko ljudi bralo revijo Kraljev ulice. Sretenka

13. 5. 2008 >> Goranova kolumna in njegove zvedave, iskrene oči pred Cityjem naredijo poseben dan! Bernarda

16. 5. 2008 >> Kam in v katero smer? K tebi, moj brat, sestra.

16. 5. 2008 >> Že od daleč sem zagledala prodajalca Kraljev na železniški in se razveselila, da bom imela kaj brati na vlaku. Ko sem stopila do njega, me je prijazno pozdravil, rekla sva par besed o gužvi v Ljubljani, maturantski paradi. Vprašal me je, kam grem, in zaželela sva si lep dan ter odšla vsak na svojo stran. Verjamem, da oba dobre volje.

17. 5. 2008 >> Najlepša hvala za vsak polepšan dan z vašimi iskrenimi nasmeški in toplimi pozdravi. Čudoviti ste! Rada vas imam.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Tanja Vuzem

028
KRALJI
ULICE

Za najmlajše

KAJ: Igralne urice Pri vrtnici
KJE: KUD Sredina, Vidovdanska 2, Ljubljana
KDAJ: 4. 6. ob 16.45

KAJ: Naj se s pravljico v knjigi otrok zaljubi v življenje
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 17. 6. od 18h dalje

Ulična čitalnica

KAJ: Predstavitev slikanice: Sosedje in prijatelji
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 14. 6. od 18h dalje

KAJ: Predstavitev podpornega društva za nemški dopolnilni pouk v materinščini: Pridruži se
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 18. 6. od 18h dalje

KAJ: Ustvarjalna delavnica za odrasle: Origami iz knjig
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 20. 6. od 18h dalje

15. literarno-glasbeni festival Živa književnost

KAJ: Večer s prevajalske delavnice gejevske poezije, povezuje Brane Mozetič, glasba: DJ Dojaja
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 13. 6. ob 20h

KAJ: Večer s prevajalske delavnice turške poezije, povezuje Polona Žagar, glasba: Mandala
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 14. 6. ob 20h

KAJ: Urška Sterle: proza, povezuje Suzana Tratnik, glasba: Ksenija Jus Trio,
KJE: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: 20. 6. ob 20h

Razno

KAJ: Razstava starih pisalnih strojev
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, enota Poljane, Zarnikova 3, Ljubljana
KDAJ: do 30. 6., vsak delavnik od 10h do 18h

KAJ: Sledi arhitekture
KJE: Me Vi Art društvo, Stanežiče 4b, Ljubljana
KDAJ: 4. 6. ob 19.30

KAJ: Argonavti in ljubljanski zmaj, gledališka predstava
KJE: Dvorni trg, Ljubljana
KDAJ: 21. 6. ob 21h

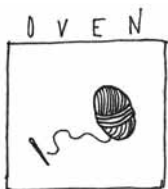
KAJ: Upornice, gledališka predstava
KJE: Mini teater, Štihova 6, Ljubljana
KDAJ: 7. 6. ob 17.30

KAJ: Razglasitev zmagovalnega romana – kresnik 2008
KJE: Rožnik, Cankarjev vrh, Ljubljana
KDAJ: 23. 6., zvečer

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Veliko prezgodaj razmišljate o opustitvi nekaterih nalog, ki ste se jih zadali! Malo se ozrite naokoli in videli boste, da le ni vse tako črno, kot si vi mislite. Opravite te naloge in uspeh bo zagotovljen. Tudi pri denarju bo boljše.

Zadnje čase vas kar naprej nekaj razveseljuje. Ker ste ves čas dobre volje, se sodelavci čudijo, od kod vam ta moč in zagnanost. Pred vami je lepa priložnost, da napredujete v službi in na ljubezenskem področju. Partnerju dajte nekaj več kot samo poljub.

Zvezde vam bodo naklonjene predvsem od sredine meseca, ko se vam bo odprlo srce za nekoga, ki ga imate že kar nekaj časa v mislih. Tudi sicer boste napredovali v svoji razgledanosti in znanju. Obeta se vam tudi neko potovanje v južne kraje. Ali boste šli sami, brez partnerja ali z njim?

Ljudje rojeni v znamenju hudomušnega raka se boste imeli priliko sončiti na obalah ob morju, saj ste celo leto delali za ta dopust. Paziti morate le, da vam ta rak ne pokvari počutja v vaši denarnici. Imeli boste priliko spoznati neko osebo, za kar se bo kasneje izkazalo, da ste naredili pravi korak.

No, zadnje čase ste se ljudje, ki ste rojeni v znamenju leva, malo izboljšali, saj niste več vsiljivi kot prej. Obeta se vam napredek. Poslovni uspehi vas bodo razveselili in nenazadnje tudi nek dogodek, ki vam bo prav posebno ostal v spominu. Mar že veste, kakšen bo ta dogodek?

Nekdo se vam že kar nekaj časa dobrika in s svojimi dejanji skuša pridobiti vašo pozornost, toda vi vztrajate pri svojih stališčih in ga celo ignorirate. Mar se vam res zdi pametno, da ste trmastí? Za vsak slučaj se spremenite, pomagalo bo.

OGLASNA DESKA

Dragi Nik,
hvala in brez zamere. Moj odgovor
na karikaturu: Homo homini zver.
Bog te blagoslovi!
Avguštin Knafelj

Sem starejši možki – ne pijem
in ne kadim – najamem sobo v
Ljubljani. Kličite v uredništvo
Kraljev ulice na 059 022 503.
Drago Anžič

Društvu za zaščito živali še
zahvaljujemo za podarjeno
hrano našim brezdomnim psom
ter se veselimo še nadaljnjega
sodelovanja! Kralji ulice

Glede na to, da aktivno igram
na ulici ter sodelujem v različnih
dejavnostih društva Kralji ulice
(gledališče, glasbene delavnice
ipd.), prosim dobre ljudi, da
mi podarijo solidno ohranjeno
polakuslično kitaro. Bojan, 051
243 740

Nujno potrebujem prostor,
kamor bi postavil počitniško
prikolico, v kateri živim.
Posestvo, kjer sem sedaj,
lastnik prodaja!
Kralj O'Tone Prvi,
031 727 500

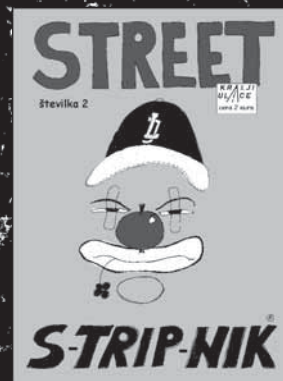
Velika zahvala gre Zavetišču
za živali Gmajnice – v svojo
ordinacijo namreč sprejemajo
naše brezdomne pse ter jim
nudijo osnovno cepljenje,
sterilizacijo, kastracijo in
podobno. Hvala!

Podarim lepe mlade črne
mačke.
Telefon: 031 268 559

Pri vašem uličnem prodajalcu lahko
poleg časopisov dobite tudi DVD
s posnetkom premiere gledališke
predstave Socialno predoziranje
gledališke skupine Pluribus unum –
za 3 EUR (polovico dobi prodajalec).

ŠE VEDNO SVEŽE
pri vašem uličnem prodajalcu
- STREET STRIPNIK 2!
Za 2 EUR (polovico dobi
prodajalec).

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Dela imate čez glavo
dovolj, toda na sebe
ne smete pozabiti,
saj veste, da vam
ne bi škodilo malo
oddih, morda
nekje na morju ...
ob hladnem pivu
in v dobri družbi.
Napredek bo v službi
in na ljubezenskem
področju. Splačalo
se bo.

ŠKORPIJON

Z vašim delom so vsi
zadovoljni, tako šef
kot sodelavci, nekdo
med njimi pa svoja
prava čustva do vas
skriva pred vami.
Poglejte naokoli in
videli boste, kdo
je ta skrivnostna
oseba. Obeta se vam
tudi nek nepozaben
dogodek, posledice
katerega bodo znane
čez devet mesecev.

STRELEC

Tokrat vam zvezde
kažejo nekaj, za kar
se morate še posebej
potruditi, kajti ura
zamujena ne vrne se
nobena. Pri srečanju
z neko osebo morate
uporabiti vso svojo
govorno sposobnost,
kajti od tega je
odvisen uspeh v
vašem življenju.

KOZOROG

V svojem življenju
ste ga že toliko
polomili, da je
skrajni čas, da se
malo umirite in
zaživite drugače.
Obeta se vam
nekaj, o čemer že
dolgo sanjate. Mar
veste, kaj bi to
bilo? Streznite se
in pomislite!

VODNAR

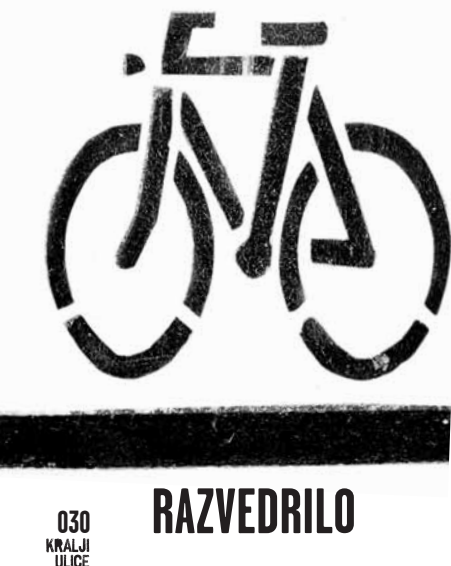

Zadnje čase ste
nekoliko utrujeni,
zato bi bilo dobro,
da se malo sprostite.
Ali ste že pomislili,
kam bi šli na dopust?
Ponuja se vam kar
nekaj možnosti, toda
ne smete oditi sami.
S seboj morate vzeti
svojo boljšo polovico,
saj se lahko zgodi, da
se izgubite pri drugi
ljubici oziroma ljubčku.

RIBI

Ali ste kdaj pomislili,
da bi zaživel
drugače, zamenjali
okolje in tudi delovno
mesto? Sprememba
bi bila kar
dobrodošla, morda
nekje v tujini, zato se
potrudite in sigurno
se vam bo splačalo,
sicer vas bo od stresa
še pobralo. To pa ne
bi bilo dobro.

POZOR – NAGRADNA IGRA

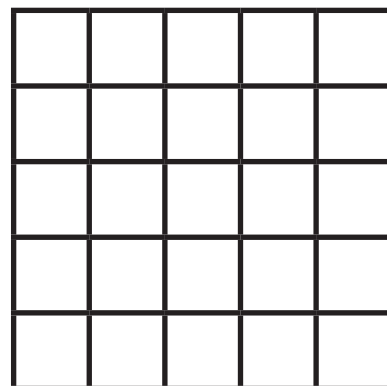
Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: stripovski zvezek Stripnik II, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) posebno staro kmečko orodje za rahljanje zemlje;
- (2) ime znanega bas kitarista iz skupine Deep Purple (Glover);
- (3) naziv znane rastline iz tropskih krajev;
- (4) ime znanega fotografa, ki je imel razstavo fotografij tudi na Metelkovi (Borak);
- (5) priimek znanega madžarskega pesnika (Imra).

Puščica

Policist vozniku:

»Mar niste videli puščice?«

»Ne, nisem. Kdo pa je streljal?«

Zmajček

Brez strehe!

V neki sobi sta živela oče in sin, toda sin je bil brez službe, zato je bil kar naprej na cesti kot kralj ulice. Nekega dne pa je oče umrl in sin je moral iti ven iz stanovanja. Oče mu je kot dediščino zapustil starega fiata (750).

Nenadoma je začel ta sin na fiatu rezati streho. Tedaj ga vpraša drugi kralj ulice:

»Zakaj pa režeš streho, saj jo boš potreboval, ko bo zima, da boš lahko spal na suhem in na toplem?«

Ta pa odgovori nazaj: »Če sem jaz brez strehe nad glavo, naj bo tudi moj avto.«

Deseti mesec

Gregor B. Hann

Oče me je naredil, mama me je nosila ...
Devet mesecev sem se imel odlično – imel sem brezplačno stanovanje in postrežbo non stop. Ker pa nisem imel za najemnino za deseti mesec, sem moral priti na svet.

Buco

Pomagaj zgodbi, da dobi svoj pomen

Za Bežigradom je zapuščena ____, kjer se nahajam. V eni od sob sem si uredil svoj _____. Notri imam vse svoje _____. Družbo pa mi delata dve ____, ki ju tudi hranim. Skupaj smo veliki _____. Občasno me zjutraj tudi _____. V sosednji sobi pa imam veliko _____ za slikanje, kar je moj _____. Ko hodim po _____, moram paziti, da ne pohodim katere od svojih _____. Zjutraj se _____ odpravim do _____. Uživam v _____, kar pa se pozna tudi na mojih _____. Ko pridem v Center, si ponavadi privoščim _____ z _____, ki jo dobim _____, obenem pa prebiram _____ ali pa _____. Tako se začne moj _____.

KTM - Mare Ceglar

SUDOKU

1			4	6		9		7
9							6	
	5			9	8			1
		3			7			
7	4			2			5	6
			9			7		
3			2	8			7	
	8							2
6		2		7	4			9

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

ŠIROKA CESTA NIK*

POPOSTNIK PRIDE V
LUBLJANO....

RUKZAK DA NA RAKO

NOT IMA STUARI
KI MU BODO PRAN
PRISLI

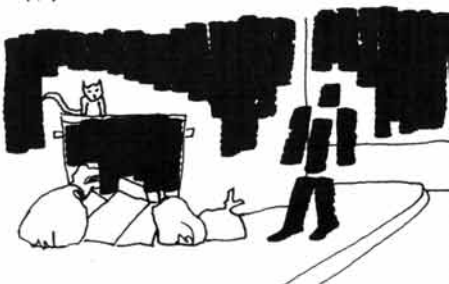
DA PREŽINI
PAR DNI....

CELO NOČ IŠČE
ZATOČIŠČE..

„PONSOD LE SMETIŠČE..“

POTEM NA GRAD POHITI Z
ZADNJI MI MOČMI....

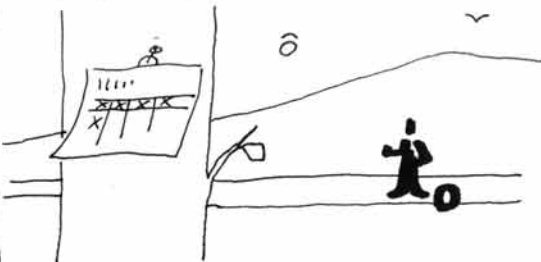
POSTANI ŽOTOR, EN
DVA, TRI,....

V NJEM TAKOJ ZASPI..

TKO NARDI PAR DNI, POTEM
PA SPET NEKAM ODHITI..

KJER GA ČAKAŠ TI
KI TE NIKJER NI?!..

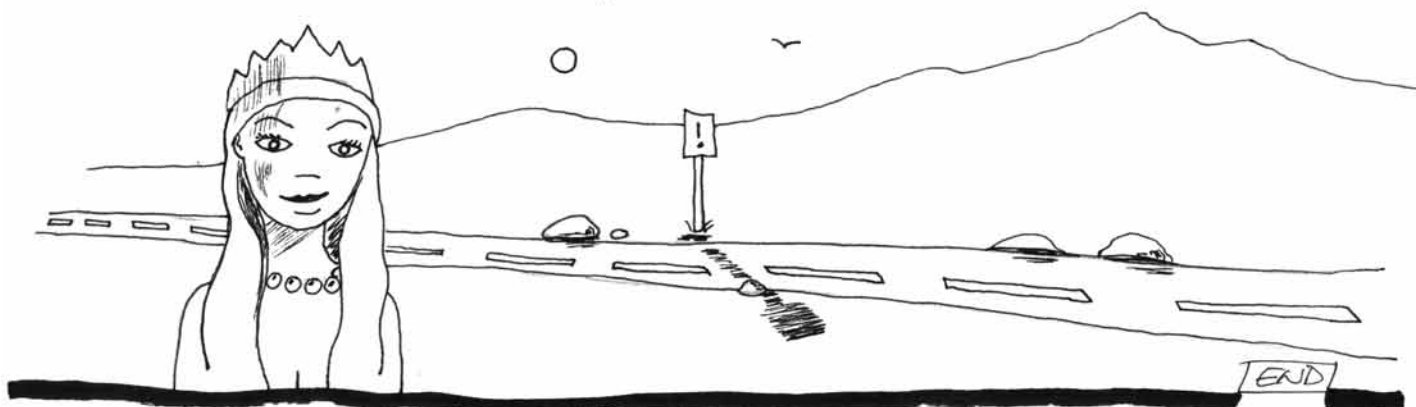
UPORABLJA PSIHOLOŠKE
MOČI, DA SE KONČNO
USTAVI IN SE UREDI?!

KO SI TO UREDI, SE
UMIRI!....

V SPOMINU SI MU OSTALA TI, ZVESTA NEVESTA, DOLGA ŠIROKA CESTA!

BARBARA

Upanje umre zadnje.

